

IMMACULATA

6/1996

Č.28

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1996

Listopad - Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno. ...Abychom s Tvou mateřskou pomocí mohli žít podle evangelijních blahoslovenství a takto milovat všechny lidi.

Prosinec - Maria! ...Abychom tváří v tvář každému bratru objevili jas narozeného Ježíše a Jeho výzvu prokazovat lásku všem.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři,

pomalu končí církevní rok, vcházíme do adventu - období očekávání, kterým se vyznačují proroci a celý vyvolený lid Starého Zákona. Ovšem ne jenom Izrael očekává Mesiáše, my také, protože svět bez Krista na nás doráží, útočí a podněcuje zlo. Je to nedostatek dobra, světla a opravdového života, který nás svírá a bere svobodu Božích dětí.

Víš, kdo je mistrem v čekání, trpělivosti? Bůh. Nejednou celý život čeká, aby se někdo obrátil. Čeká a nestaví žádné podmínky kvůli účtě k lidské svobodné vůli. Bůh dovede trpělivě čekat až začne klíčit zrníčko v lidském srdci. Dovede čekat, než se oslabí lidský egoismus. Pane, uč nás umění čekat. Očekáváme Krista. Celé lidstvo čeká na Krista. Potřebujeme Krista, protože kolem nás i v nás je tolik zatvřelosti, lži a pokrytectví, že jsme už skoro zapomněli, co je to pravda. Je v nás tendence vše vidět černě a šedě. Zapomněli jsme, co je to světlo. Kolem nás i v nás je tolik nenávisti, zlosti a brutality, že jsme už skoro zapomněli, co je to nezištnost.

Ježíš je už blízko. Už, už stojí ve dveřích. Jan Křtitel ho už ohlašuje. Volá všechny k přípravě na jeho příchod, k vyrovnání cest, k zmenšování pýchy. „On musí růst, já však se zmenšovat“ (Jan 3,30).

Prosme Boha, aby se v nás zabydlila pravda, přejícnost, srdečnost, dobrota - aby se v nás narodila láska - Bůh s námi a pro nás skrze Mariino i naše FIAT.

o. Josef

Vánoce

*Syn Boží přišel mezi nás,
chtěl tu být na světě s námi.
Leží teď zcela bezmocně
v korytku na hrsti slámy.*

*Bídu a bolest, tíhu zla
sejmou z nás ty Jeho dlaně.
Teď jsou však ještě droboučké
a Josef dýchá na ně.*

*Ty malé nožky do nebe cestu
vyšlapat nám chtějí.
Zatím jsou ještě maličké,
v matčiných rukou se hřejí.*

*Užasni světe, Boží Syn
do lidské rodiny patří!
To aby Bůh byl Otec náš
a všichni na světě bratři.*

Květa Kotápišová

Kronika jednadvaceti dnů

(pokračování)

Pionýr Niepokalanowa

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

Když Bruno Borgoviec zaslechl z bunkru vystupovat po stupních schodiště dunivé kroky okovaných bot esesáků a šoupavé kroky doktora Bocha, kata v bílém plášti, věděl, že všechno skončilo. Vražda endovenozní stříkačkou ukončila dlouhé mučednictví dvaadvaceti dnů hladu a žízně. „Consummatum est“, tak se mu to vynořilo z paměti, z hlubiny jeho vzpomínek. A u srdce ho zamrazilo.

„Když odešly strážce Gestapa s vrahem - vypravoval za několik let - vrátil jsem se dolů, do cely, kde jsem našel pátera Kolbeho sedět opřeného o zeď, s očima otevřenýma a s hlavou nachýlenou nalevo. Byla to jeho obvyklá pozice. Jeho tvář byla klidná, krásná, zářící...“

Poznámka o zářící tváři nebyla jen poetický výraz, který se vloudil Brunovi Borgoviecovi do pera, jinak velmi suchého a neumělého; ani to nebyl plod jeho fantazie ve chvíli mimořádného dojmu. Při rozhovoru s dp. Szwedou, který sbíral sebenepatrnější svědectví o životě pátera Kolbeho, tento bývalý sekretář - tlumočník - hrobník bunkru smrti objasnil přesněji jednotlivosti.

„Když jsem otevřel železnou branku, páter Maxmilián už nežil. Jeho tvář zářila nevidaným způsobem. Oči byly široce rozevřeny a upřeny na jeden bod. Celá postava jakoby v extasi. Na tento pohled nikdy nezapomenu.“

Tedy neobvyklá zář, která vystupovala z Maxmiliánova obličeje v přítmí cely, jako by chtěla zastřít jasným hávem ony ubohé zmučené a vychrtlé údy, ono tělo ponížené hanebnou nahotou, kterou nařídila zvrhlá fantazie Lagerführera Fritsche, jako nejvyšší

urážku lidské důstojnosti, jako svatokrádežnou pohanu posvátného zasvěcení se Bohu.

A ony oči široce rozevřené, upřené na jedno místo a ona postava jakoby v extasi..., kdo nám může z mysli zaplašit přesvědčení, že v posledním okamžiku, kdy sám nastavoval svou paži katově jehle, Neposkvřněná, jeho sladká „mamuša“, chtěla odměnit svého hrdinu, svého rytíře, znovu se mu zjevila a zanechala v nehybnosti jeho zornic vtisknutou předzvěst ráje?

Vratme se do šedého rána r. 1925, tedy do doby před šestnácti lety.

Ve starém klášteře v Grodnu bratr kuchař jako obvykle vstal první a ještě rozespalý klepal svými sandály směrem ke kuchyni, když v ranním přítmí spatřil náhle před sebou se vynořovat ze tmy několik podivných postav s tváří černou, s rukama černýma, jak černý byl hábit, který je zahaloval, a nervozně tam kutili kdoví jakou čertovinu. Musil počkat nějakou minutu, aby se tep jeho srdce dostal do správného rytmu a tak se přesvědčil, že to není žádný zlý sen, nebo hůře ještě, že se nestal obětí nějakého strašidelného zážitku. Byli to jen jeho spolubratři: černí od sazí jako kominíci, pokryti prachem od tonsury až po sandály, páteři a fráteři z tiskárny, ti „od časopisu“, známí „ztřeštěnci“ Armády neposkvřněné Panny... Ale co je to zase napadlo, že jsou tak zřízení, a že ho mohli tak vyděsit?

Pracovní jednotka pátera Maxmiliána Kolbeho se usnesla před několika měsíci, že oslaví Milostivé léto 1925 vydáním zvláštního kalendáře v nákladu 12 tisíc výtisků o šedesáti stránkách ke cti Neposkvřněné. Byl to téměř šílený podnik, pomyslíme-li si, že to měl provést předpotopní tiskací stroj, odkoupený od Milosrdných

sester v Lagievníkách, který se dával do pohybu šlapáním na pedál a točením klikou, a to se muselo deset a deset tisíckrát opakovat, takže kdo s ním pracoval, ten se musel zhroutit. Přesto celé toto podnikání skončilo šťastně po třech měsících tuhé práce ve dne a velmi často i v noci a v hodinách rekreace.

Vyšel z toho kalendář, který - posuzujeme-

li jej z hlediska esteticko-obchodního - měl jen tu cenu, že to byla...tlustá kniha. Jinak to bylo typografické nedochůdče, takže redakce cítila povinnost neudávat cenu a omlouvala se čtenářům žádajíc je, aby kalendář rozšiřovali

zdarma, domnívají-li se ve své shovívavosti, že by to mohlo nějakou dobrou duši podnítit k lásce k Neposkvrněné.

Proti všemu očekávání úspěch byl úžasný. Příspěvky se hrnuly ze všech stran a dosáhly čísla, o jakém se nikomu ani nesnilo. To přimělo pátera Kolbeho, aby uskutečnil svůj sen a vyměnil to staré železo za tiskací stroj, hodný toho jména.

Ale zpráva o nenadálém dešti peněz a hlavně velké řeči, které se vedly o plánech, jež po takovém dešti klíčily v hlavě pátera Maxmiliána, způsobily v části kláštera hotové zděšení.

Staří otcové, znepokojeni nenadálou odpovědností za peníze, které se nahrnuly do kláštera v takové míře, jako nikdy před tím, říkali, že peníze patří celé komunitě, a že riziko „dobrodružných plánů“ pátera Maxmiliána by mohlo celý klášter zatáhnout do nepříjemností a proto neustále připomínali páteru kvardiánovi Melchioru Fordonovi opatrnost.

„Bylo by snad dobře zabrzdit, dříve než bude pozdě. Peníze by se zatím mohly uložit, snad v nějaké bance...“ „Klášter by mohl mít z toho úroky...“ „Časy jsou tak zlé...“

Páter Fordon, i když byl nadšen pro Dílo Neposkvrněné, přece jen by nemohl jako představený nedbat výzev k opatrnosti ze strany starých páterů, kdyby v těch dnech členům Armády nepřispěla na pomoc nenadálá událost.

Do kláštera v Grodnu přijel páter provinciál Alois Karwaski na vizitaci, ale hlavně aby se přesvědčil, jaké pokroky dělá „Rytíř neposkvrněné Panny“. Pozoroval, poslouchal. konstatoval a nakonec dal časopisu požehnaní a požádal, aby byl zapsán do Armády neposkvrněné Panny. Pak nařídil páteru kvardiánovi - a pro pátera Fordobna to byl jeden z nejnepříjemnějších rozkazů, co kdy dostal - aby pracovní jednotce pátera Maxmiliána dal

k dispozici celé neobydlené křídlo sešlého kláštera, aby si tam mohl zřídit tiskárnu.

Ale po odjezdu pátera Karwaského se ukázalo, že odpor nebyl překonán, působil stálé průtahy a velkou bolest nedočkavému páteru Kolbemu a jeho druhům.

Ale jednoho dne mladý bratr ze skupiny tiskařů se plácnul dlaní do čela.

„Mám nápad, - povídá - jak to, že jsme na to nemyslíli dřív? Páter provinciál dal přece rozkaz; je to pravda?“

„Pravda.“

„My jsme se zavázali k poslušnosti; je to jasné?“

„Samozřejmě.“

„Tedy pryč se skrupulemi! Poslušnost nám dává právo obsadit část kláštera, kterou představený určil pro tiskárnu...“

A tak ještě v tu noc otcové a bratři z Armády se ve stanovenou hodinu vytratili ze svých cel,

po špičkách proklouzli dveřmi, které vedly do staré kuchyně a ve starém refektáři v křídle, které jim bylo postoupeno, odbourali neužitečné přehrady, zbořili pece zanesené sazemi, a ještě dříve, než mohli dobré otce postavit před hotovou věc, málem by byli připravili strašidelný zážitek ubohému bratru kuchaři, který po celý život nezapomněl na ten pohled, když viděl před sebou tancovat černé ztřeštěnce mezi světlem a stíny za šedivého jitra r. 1925.

Říci, že potom výčitky a uštěpačné poznámky přestaly, by znamenalo falšovat kroniku. Ale co se stalo, stalo se, „a my - bude později vypravovat upřímně mladý bratr, který měl výtečný nápad poslouchat bez skrupulí - my jsme všechno snesli v duchu kajícího a pokory.“

*Ze stejnojmenné knihy od S. C. Lorita
(pokračování příště)*

Ježíš

V Evangelích nenajdeme o Ježíši mnoho věcí, které upoutávají lidskou zvědavost. Téměř vůbec se tam nemluví o Jeho životě v Nazaretě ani tam není zmínka o značné části Jeho veřejného života. To, co je v Evangelích, bylo napsáno, „abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou měli život v Jeho jménu“ (Jan 20,31).

(katechismus katolické Církve, odst. 514)

historická postava

Zde jsou některé prastaré dokumenty, ve kterých je zmínka o historickém Ježíši:

- Evangelia, pocházející od bezprostředních svědků Jeho života, mají zvláštní hodnotu.

Všechna vznikla v prvním století po Kristu a velmi rychle se šířila po tehdejší Římské říši

ve formě opisů. V 2. století se již některé opisy dostaly do Egypta.

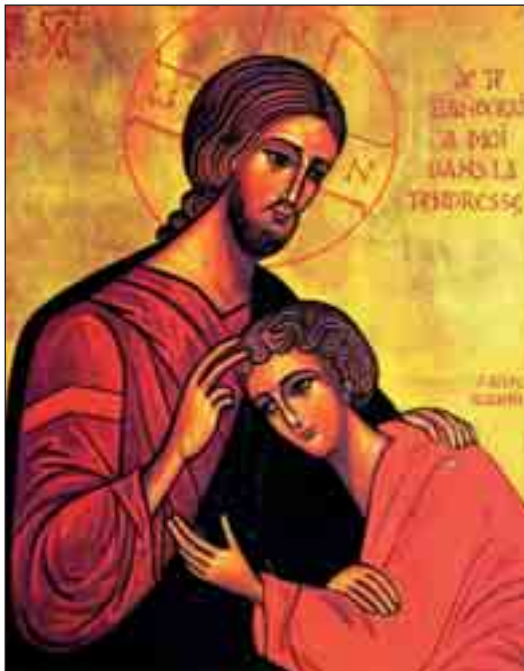
Pro srovnání uvedme, že první opisy Horácovy tvorby, Ovidiovy tvorby a Senecovy tvorby, kteří žili na přelomu 1. století před Kristem a 1. století po Kristu, pocházejí až z 9. století po Kristu. Vidíme, že Evangelia zde zaujímají zvláštní pozici.

- Všechna písmena Nového zákona vyprávějí o Ježíši, o Jeho životě a Jeho činnosti, takže jsou zároveň i historickým dokumentem.

- Poměrně málo historických poznámek nám zanechávají židovská, nekřesťanská

písmena. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že Sanhedrin několik týdnů po Ježíšově smrti doporučuje: „Aby se však věc ještě více neroznesla mezi lidem, pohrozíme jim, že v tom jménu už nesmějí k nikomu mluvit.“ (Sk 4,17). Výjimku představuje Josef Flavius (žil

v letech 37-100), který ve svém díle „Židovské starožitnosti“ píše: „V té době žil Ježíš, moudrý člověk, jestliže Ho vůbec můžeme nazvat člověkem, protože činil věci neobvyklé a byl učitelem lidí, kteří s radostí přijímali pravdu. Šlo za ním mnoho Židů a také mnoho pohanů. To

on byl Kristem. A když na udání našich nejvznešenějších mužů byl Pilátem odsouzen na křížovou smrt, jeho bývalí vyznavači ho nepřestali milovat, protože na třetí den se jim znovu ukázal jako živý, jak to o něm a o mnoha jiných věcech předpověděli božští proroci. Od té doby až po dnešní den existuje společenství křesťanů, kteří od něho dostali tento název.“ V souvislosti s Jakobovou smrtí Flavius píše, že on byl bratrem (pozn. redakce: v židovském národě se i vzdálení příbuzní označovali jako bratři) Ježíše, kterého zvali Kristem.

- Mnoho informací, které však jsou zachovány jednak ve formě výsměchu, jednak ve

formě umělého pamfletu, obsahuje Talmud, což je sbírka rabínského učení sepsaná mezi 5.-7. stoletím po Kristu. Cílem Talmudu bylo zošklivit jednou provždy Krista a jeho učení všem adeptům rabínského učení.

- Zpočátku 2. století pocházejí zmínky římských spisovatelů o Ježíši. Kolem roku 112 Plinius Mladší píše císaři Trajanovi, že v provincii, kterou spravuje, je nemálo křesťanů, kteří mají zvyk shromažďovat se před východem slunce a zpívat písně ke cti Krista, jehož uctívají jako Boha a hned nato se zavazovat pod přísahou, že nebudou krást, zabíjet, cizoložit. V díle římského historika Tacita „Annales“, vzniklém před rokem 117, v kapitole, která pojednává o požáru Říma z roku 64 v době panování Nera, se dočteme o císaři, že: „podstrčil viníky, a potrestal vybraným mučením ty, kteří byli nenáviděni pro svoje přesvědčení a z něho vyplývající hanbu a jejichž obec zval křesťany. Vznik názvu dal Kristus, který byl za vlády Tiberia prokurátorem Ponciem Pilátem odsouzen na smrt. Takto dočasně utlumená pověra se znovu velmi rozšířila nejenom v Judsku, kde se to zlo vylíhlo, ale také v hlavním městě, kam všechno, co je nestvůrné anebo hanebné, odevšad přichází a nachází své početné stoupence“.

Jiný historik, Svetonius, poznamenává v souvislosti s Nerovou historií: „Za jeho vlády mnoho špatností bylo potrestáno a zlikvidováno, byla také vydána nová práva: ... na křesťany, skupinu lidí příklánějících se k nové škodlivé pověře, byly uvaleny tresty.“ Ten stejný autor ve svém díle „Život Claudia“ píše: „Protože Židé stále rozněcovali nepokoje ve jménu Krista, vyhnal je (Claudius) z Říma...“

Skutečnost existence Ježíše byla pro všechny tak samozřejmá, že když kolem roku 180 Celesus zaútočil proti křesťanům vedouc

polemiku s učením Evangelia, nepoužil nejjednodušší argument, že totiž Ježíš vůbec nemusel existovat.

Ježíš je největším paradoxem, který historie zná. Jeho narozeniny se datují mezi 4. a 6. rokem př.n.l. (je to způsobeno chybou ve výpočtu Dionýse Malého, který v 6. století vypočítal náš kalendář). Přichází na svět v nějaké zapadlé provincii římského císařství, jako syn všemi pohrdaného národa. Neprojevuje snahu poznávat velký svět učenců, umělců, politiků nebo vůdců. Devět desetin svého života tráví v bezvýznamném městě, které je známo jen svou bídou. Nechodí do školy, nečte učené pergameny, je pouze tesařem. Za uchem nosí hoblinu jako znamení své profese. Najednou po třiceti letech svého života zanechává své dosavadní prostředí a začíná veřejně působit. Nemá peníze, zbraně ani světovou znalost nebo prohnatost politiků. Pohybuje se uprostřed rybářů a pastýřů, vy-

hledává celníky, prostitutky a lidi, kteří se nacházejí na okraji společnosti. Uprostřed nich dělá zázraky a učí. Jeho učení není ani filozofií ani politikou. Obsahuje dosud neznámé pravdy. To, co je pro svět zlé, je pro Ježíše dobré a to, co je pro svět dobré, je pro Něho zlé. Chudoba, ponížení, poslušnost, tiché snášení křivd představují pro Něho dobro nejvyšší hodnoty. Bohatství, pocty, světové radosti jsou pro něho ztrátou. Umírá nejpravděpodobněji 7. dubna 30. r. nespravedlivě odsouzený těmi, pro které byl prorokem a dobrodincem. Vstává z mrtvých.

Jeho učení doslova rozmetalo moc římského císařství, změnilo svět, králové před ním poklekli, otroci a boháči se setkali před Jeho tváří jako bratři. A tento paradox trvá stále. Je největším důkazem historickosti a Božství Ježíše.

*Andrzej Zwolinski
(z časopisu „Cesta“ přelížil bB)*

Plačící Panna Maria

Od zjevení Panny Marie u podalpské vesničky La Saletta uplynulo 150 roků a my se smutkem zjišťujeme, že přes tolik neštěstí, dopadajících na lidstvo, člověk se mnoho k lepšímu nezměnil. Tenkrát Matka Boží, promlouvající k malým pasáčkům Melanii a Maximinovi, upozornila na závažné prostředky, které pomáhají křesťanům stát se lepšími k Bohu a bližním. Řekla: „Ach, mé dítky, je třeba dobře se modlit ráno i večer. Nemáte-li kdy, modlete se aspoň Otče náš a Zdrávas Maria, a můžete-li, modlete se více.“ Bez modlitby se nedostává člověku potřebných milostí a bez milosti Boží se nikdo nemůže uchránit hříchu a konat dobro. Hlavním pramenem milosti je oběť mše svaté. Do této oběti uložil Ježíš všechny poklady svého vy-

kupitelského díla, aby z nich věřící s důvěrou čerpali milost a spásu. Zatím si tak málo váží nevystihlé Kristovy lásky. Proto Maria trpce vyčítá: „Na mši svatou chodí jen několik starších žen. Ostatní celé léto v neděli pracují a v zimě, když nevědí, co dělat, chodí do kostela vyrušovat.“

Nedbalost věřících, kterou jim vytýkala Panna Maria před 150 roky, přilíh se nezměnila v této době. Katolíci sice už v neděli tak nepracují, ale za to mají víkend pouze pro sebe. Ve všední dny mnozí zůstávají doma kvůli sledování televizního seriálu a dávají přednost nesmyslnému předvádění požívačného světa bohatých před kalvarskou obětí Božího Syna. V důsledku toho si přecpávají mysl hloupou starostí o osudy cizích, vymyšlených postav

více než-li o osud své duše. Jaké to bláznovství, které zachvátilo celé rodiny!

Poslední výčitka zní: „V postní dny chodí do masných krámů jako psi.“ Když pes čenichá maso, běží za ním, veden zvířecím pudem. Potom se jím sytí ať je pátek nebo svátek. Ovšem člověk má rozum a svědomí. Měl by z úcty a vděčnosti k svému Spasiteli něco si odepřít, co mu lahodí k chuti. Pátek, památný den utrpení Páně, poskytuje věrným dětem Božím, aby se v něčem přemáhali a něco si odepřeli. Zdržet se masitých pokrmů v pátek je snadný a lehký půst. Stejně i jiných jídel lahodících chuti. Těžší půst je víc mlčet, nepronést přes rty jediné bezmyšlenkovité Ježíš Maria nebo urážku bližního, pro rodiny drogované televizí je nejtěžší půst neotevřít aspoň v postní pátky ani ve dne ani v noci televizi. Kdo, ač je již na „bedně“ závislý, by to dokázal, a navíc jako projev smíru, stal by se mu takový půst očistným a posilou dobré vůle.

Obě děti Melanie a Maximin se staly mluvčími Panny Marie a ono poselství skrze ně se rozšířilo po světě. Matka Kristova dětem ještě sdělila tajemství a nyní ho část na závěr uvádím v plném znění. Tato znamení by měli nosit v sobě všichni, kteří s Božím požehnáním a osobní odvahou chtějí se stát světlem a solí, chtějí se zapojit do nové evangelizace.

Panna Maria řekla: „Posílám naléhavé vyzvání zemi. Volám pravé učedníky Boha živého a panujícího na nebesích. Volám pravé následovníky Krista, člověkem učiněného, jediného a pravého Spasitele lidí. Volám své dítky, mně upřímně a nábožně oddané, ty, kteří se mi odevzdali, abych je vedla k svému božskému Synu, ty, jež takřka nesu ve svém náručí, ty, kteří žili mým duchem. Posléze volám ty apoštoly posledních dob, věrné učedníky Ježíše Krista, kteří žili v opovrhová-

ni světem a sebou v chudobě a v pokoře, v opovržení a v mlčení, v modlitbě a umrtvování, v čistotě a ve sjednocení s Bohem, v utrpení a světu neznání. Jest čas, aby vyšli, aby světlem naplnili Zemi. Jděte a ukažte se jako moje milované děti. Jsem s vámi a ve vás, jestliže vaše víra bude světlem, jež vás bude osvěcovat ve dnech plných protivenství.

Nechť vaše horlivost rozhladoví se pro čest Ježíše Krista. Bojujte, děti světla, vy malé stádo, kteří vidíte, neboť aj, je čas časů a konec konců.“

Jaroslav Olšava

B1. Jan Duns Skotus

Když v roce 1266 v Maxtonu ve Skotsku ležel v kolébce malý chlapeček, nikdo tehdy netušil, že tímto dítětem se budou po dlouhá staletí zabývat největší učenci. Byl jako jiné děti. Žádný zázrak nedával tušit jeho budoucí velikost. Dali mu obyčejné jméno Jan. Až později se mu dostalo příjmení Duns Skotus. Jeho narození spadá do prvního rozkvětu řádu sv. Františka, který jako bouře se šířil ve světě. Také Anglie a Skotsko byly pokryty sítí klášterů Chudáčka z Assisi. Na vysokých školách v zemi byli chudí synové sv. Františka vyhledávanými učiteli.

Jan již ve svém mládí se přidružil k řádu sv. Františka. Jeho představení ho poslali na nejvyhlášenější školy té doby, do Paříže, Cambridge a Oxfordu. Avšak zde se brzy ukázala nečekaná potíž: zdálo se, že jeho nadání ke studiu je nedostačující. Ale on se hned nevzdal. Již v útlém věku ho matka učila, aby měl velikou důvěru k Matce Boží. Na to si nyní vzpomněl. K ní se utekl a prosil ji o přímlyvu u Jejího Syna, a nemodlil se nadarmo. Byl přesvědčen, že v modlitbě uslyšel, jak k němu promlouvá Matka Boží: „Postarej se o to, aby mé Neposkvrněné Početí bylo v křesťanstvu uznáno.“ A on přislíbil, že se o to ze všech svých sil přičiní.

Od té doby prospíval ve studiu. Přednášel v Paříži na slavné Sorbonně na studiu filozofie a bohosloví, ale byl vypovězen z Paříže, poněvadž ve sporu mezi papežem a králem, se nechtěl postavit proti papeži. Odešel do Oxfordu, kde se věnoval činnosti učitelské nebo kazatelské. Roku 1305 se vrátil do Paříže jako magistr bohosloví. Nyní pro něho nastal velký čas, kdy měl splnit svůj slib, který dal kdysi Panně

Marii. Neúnavně se dal do práce, aby poděkoval Panně Marii Neposkvrněné. Sám velký mariánský ctitel sv. Bonaventura byl toho názoru, že Panna Maria byla počata s hříchem dědičným, ale že okamžitě aktem Boží milosti byla posvěcena. Duns Skotus se udatně proti této tezi postavil. Proti tomu postavil svou tezi o předvykoupení. Tato teze vyvolala mezi učenci na univerzitě prudký spor. Jeho vysoko vzduté vlny se dostaly až k papežskému dvoru. Papež nařídil veřejnou disputaci, při níž jeho legáti měli předsednická místa. Cestou na Sorbonnu, kde se měla disputace konat, se Duns Skotus zastavil v nějaké mariánské kapli a zde pokorně poklekl před obrazem Nebeské Matky a s vroucností prosil: „Učiň mne hodným, Panno, abych tě mohl chválit a dej mi sílu proti Tvým nepřátelům!“

Naplněn vnitřní radostí a svatým nadšením vstal a odebral se do shromáždění, kde se mělo rozhodovat. Zde vystoupil na kazatelnu a pohotově vyvrátil kolem 200 námitek, které předložili jeho protivníci. S nadšením zvolali papežští legáti: „Skotus je vítězem“ a skrze něho dosáhla Neposkvrněná velkého vítězství nad všemi naukami, které byly proti. Duns Skotovi se dostalo v tomto shromáždění čestného názvu: doktor Immaculaty. On se však radoval z toho, že zvítězila Panna Maria. Jeho slib byl splněn. Roku 1307 byl povolán do Kolína nad Rýnem. Při procházce v blízkosti Paříže byl mu doručen příkaz řádových nadřízených. Jan se již ani nevrátil do kláštera, aby se rozloučil se svými spolubratry a hned v poslušnosti se vydal na cestu do Kolína. Byl mu popřán ještě jen jeden rok života, aby mohl v Kolíně hlásat slávu Nebeské Matky. V roce 1308 zemřel, stár necelých 42 roků, na chorobu plic a byl pohřben v minoritském kostele v Kolíně nad Rýnem. Dne 20.3.1993 jej papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného.

P. A. B., minorita

Lítost a pokání léčí

Miriam D. z Německa byla na potratu. Zveřejňujeme v překladu její zprávu. Ačkoliv šlo o ženu, která vědomě a dobrovolně interrupci chtěla a byla psychicky silná, neubránila se nakonec depresivním stavům, z nichž vedla pouze jedna jediná cesta: lítost a pokání.

„Jsem povoláním zdravotní sestra, bylo mi dvacet let, když jsem poprvé přišla do jiného stavu. Měla jsem známost s mužem, kterého jsem si nemínila vzít. Končila jsem právě školu, přede mnou ležela profesní kariéra. Nemohla jsem si s dítětem komplikovat život. Jako zdravotnice jsem viděla už tenkrát hodně potratů, dokonce jsem jednou i asistovala mladému lékaři, který plakal a hodil po zákroku nástroje na operační stůl, když musel malé tělíčko rozsekat na kousky. Mně připadalo jeho chování divné. Potrat nebyl pro mne nic víc a nic méně než jakýkoliv lékařský zákrok.

Proto mi nedělalo žádné problémy rozhodnout se pro něj. Ozval se sice ve mně hlas, že jde o lidskou bytost se srdíčkem a končetinami, ale můj rozum byl silnější. Ozval se argument: 'Vždyť je to mé tělo a mohu si s ním přece dělat, co chci.' O nějakých depresích, známých jako popotratový syndrom, jsem vůbec neuvažovala a spoléhala na svoji racionalitu.

Potrat proběhl a žádné deprese se nedostavily. Můj přítel a otec usmrčeného dítěte nic nevěděli, neřekla jsem mu o svém těhotenství.

Krátce nato jsem se vdala za jiného muže, s nímž mám čtyři děti. A tenkrát to přišlo. Hned, když jsem držela v náručí své první dítě, jako bych v jeho očích četla: já ti nemohu věřit, když jsi jedno takové miminko, jako jsem já, zabila. Tyto výčitky se stupňovaly u každého dalšího přírůstku v rodině. Stala jsem se podrážděnou a uzavřenou. Manželovi, který byl mým chováním překvapen, jsem nic neřekla, dosud o mém potratu neví. V noci jsem nemohla spát, častokrát jsem musela vstávat a opakovat si: ach, mé ubohé maličké, co jsem to jenom provedla. Nepomohli ani léky ani psychiatři. Až jednou jsem se svěřila své

Foto: SA

přítečkyni, která byla křesťankou. Ta mi řekla: 'Přijď k nám do našeho společenství!' Cynicky jsem se uchichla: 'Křestané! Jak ti mi mohou pomoci?' Přesto jsem ale ještě tentýž den před spaním poklekla u své postele a z mých úst se úplně bezděčně vydrala prosba: 'Pane

Bože, jsi-li, učiň něco, jinak tuto noc zemřu.' Jako zázrakem jsem tuto noc usnula. Příští den ráno u snídaně ležel na stole vytržený lístek z kalendáře, asi to udělal můj pětiletý syn. Na něm byla napsána tato slova z Bible: 'Slyšel jsem tvoji modlitbu a vyslyším ji.'

Nebyla jsem schopna slova. Cože? On vyslyší moji prosbu? Jestli ano, tak potom skutečně existuje. A když existuje, tak určitě ví, co jsem udělala a jednoho dne mu budu muset skládat účty.

Má cesta vedla okamžitě do společenství věřících, kam mne zvala má přítelkyně. Lítostí a pokáním jsem ze sebe smyla vinu. Dnes spím klidně, vím, že Bůh mi odpustil. Pracuji dále jako zdravotní sestra. Odmítla jsem službu na gynekologii, kde se provádějí potraty a sama vystupuji všude, kde mi Pán dává příležitost, proti nim a vykládám svůj příběh. Zároveň chci také všechny ženy, které se za-

bývají myšlenkou potratu, varovat: nespolehejte na svoji psychickou sílu, nedomnívejte se bláhově, že se dá celý život žít s vědomím, že 'to je jenom lékařský zákrok' nebo, že 'je to mé tělo, s nímž si mohu dělat co chci'. Tady rozhodují ještě jiné síly, proti nimž je člověk bezmocný. Dal je člověku do jeho nitra sám Bůh, aby mu připomenuly ohavnost jeho skutku a přivedly ho k nápravě. Proti nim nezmůže žádná racionalita a vlastní přesvědčení, byť sebevědeckější, zhola nic. Je to nikoli ke škodě, ale k užitku a prospěchu člověka, k jeho obrácení a záchraně, i když se poji s obrovským utrpením. Pokud mu chcete uniknout, nikdy nechodte na potrat ani nikomu k tomu neradte, ba co více, ani nezůstávejte vůči tomuto snad největšímu zlu současné civilizace lhostejnými. To jsem vám chtěla ze své zkušenosti říct."

(Podle *Mitteilungsblatt* 208/1996) R. Malý

MĚDAILÓNÍK

Dvanástoletý černošský chlapec Mambo pomáhal v přístave pro vykladání lode. Bola to ťažká robota, ale Mambo chcel aspoň trochu pomôcť svojim rodičom. Na prácu dohliadal francúzsky dôstojník, ktorý sledoval černošských robotníkov, ako nosia tovar z lode do prístavu. Zrazu dôstojník zbadal na Mambovej hrudi medailónik Panny Márie. Bol neveriaci a zaumienil si, že sa chlapcovi vysmeje.

Zavola ho nabok a spýtal sa: „Prečo nosíš na sebe ten plášok a nehodíš ho do mora?“ Na to Mambo povedal: „A ty prečo nosíš takéto šaty, zlaté výložky a na hrud' si pripínaš vyznamenania? Prečo ich nehodíš do mora?“ „To je moja rovnošata“ , odpovedal dôstojník, „svedčí o tom, že som v službe francúzskeho národa a vyznamenania sú dôkazom mojej odvahy.“ „A môj medailónik“, vysvetľoval Mambo, „je zasa svedectvom, že som v službe Kráľovnej nebies. Ak sa ty nehanbiš nosiť svoje vyznamenania, prečo by som sa mal hanbiť za znamenie, ktoré ma označuje, že som v službe našej nebeskej Matky?“

KN

Foto: Archiv

Chci být Kristovou nevěstou

Rozhovor s Matkou Terezou

MARCEL BAUER, O. OMER TANGHE: - Matko Terezo, Vaše Shromáždění misionářek lásky čítá na 5 000 sester. Z čeho se udržuje Vaše společenství?

MATKA TEREZA: - Z Prozřetelnosti. Ona nám dává to, co potřebujeme.

- Někteří lidé tvrdí, že byste se mohla přičinit k odstranění bídy ve světě, kdyby jste vyvinula úsilí ke zlikvidování nespravedlivých struktur...

- Tohle nechápu. Je přece záležitostí vlád, aby se zabývali příčinami bídy a nouze. Já se stále modlím za jejich představitele, aby si všímali materiálních nedostatků lidí a snažili se je zmírnit.

- Když rozmlouváte s představiteli vlád, rozmlouváte o lidských právech?

- Mluvíme o lásce. Jestliže budou milovat lidi, tak se budou o ně také starat.

- Promlouváte těm, kdo vládnou, do svědomí?

- Připomínám jim, že právě Bůh jim dal zodpovědnost za společnost, takže musí pracovat pro ni. A mnoho z nich se poctivě snaží něco uskutečnit. Dám Vám příklad: Darovali mi území pro mé malomocné. Platím za to jen jednu rupii na rok. Podobně nám pomohli i mnozí jiní. Žijeme pouze z milosrdenství. Nedávno nám poslalo dopis dítě z USA: „Matko Terezo, mám Tě moc rád... Posílám Ti své kapesné.“ V tom dopise byl šek na tři dolary.

- Dostáváte pomoc také od nekřesťanů?

- Ano. Od hinduistů, muslimů, buddhistů. Před nedávnem k nám přišli dva buddhističtí mniši z Japonska. Mluvili jsme na duchovní témata. Mezi jiným jsem jim také řekla, že podobně jako oni, tak i my pravidelně dodržujeme přísný půst...

- Jak často?

- Každý první pátek v měsíci. Takto šetříme pro ubohé. Řekla jsem mnichům: „To je ‘Matčina banka’.“ Nevím, kolik japonských rodin se pro nás postilo. Z peněz jsme přistavěli další patro pro naše vězně.

- Pro Vaše vězně?

- Pomohla jsem dostat se z vězení 35 děvčatům, které nutili k prostituci. Utíkaly, protože nechťeli takto žít. Pasáci volali policii a ta je zavírala do vězení. Tak jsem je tedy z vězení vytáhla. Mezi ně jsem ještě zahrnula 75 mentálně postižených. Pomáhalo nám při tom mnoho lidí. To je láska nadpřirozeného charakteru.

- Ale co hinduisté a muslimové?

- Copak oni nejsou nádherná Boží stvoření? Copak On je všechny nestvořil? Mezi nimi a Bohem nejsou žádné bariéry. On jim pomáhá být dobrými muslimy nebo hinduisty. Je nádherné, jak se Bůh dokáže dotýkat jejich srdcí.

- Ale, vždyť o Vás se tvrdí, že se pokoušíte tyto lidi obrátit na křesťanskou víru.

- Pouze Boží láska nás může obrátit. Nejlepším obrácením je učit se vzájemně lásce. Kdo skutečně miluje, je blízko Boha. Copak to není pravda? Čisté srdce dokáže vidět, slyšet i mluvit.

- Kdysi jste řekla: „Naše oběť nás musí něco stát. Abychom mohli něco uskutečnit, musíme dát jistou část sebe samých.“

- Podobně jako Kristus. Jeho taky moc stála cesta na Golgotu.

- Ale my jsme slabí lidé...

- Avšak máme Eucharistii. To je naše síla. To není jenom akt pobožnosti, ale především první krok ke svatosti. Když přijímáme Krista, stáváme se svatými.

- A proto potřebujeme kněze?

- Potřebujeme svaté kněze. Kněz je největším Božím darem v lidské podobě. On je druhým Kristem. Potřebujeme svaté kněze, abychom se stávali svatými. Ježíš to řekl velmi zřetelně: „Buďte svatí, jako je svatý Váš Otec na nebesích.“ Je to přísné přikázání...

- ... s kterým si velká většina neporadí...

- Ale vždyť On nás podpírá! Copak nám neřekl: „Cokoli jste učinili pro jednoho z mých nejmen-

ších, pro mě jste učinili“? Tohle je ta nejkrásnější stránka našeho povolání. Máme Ježíše v Eucharistii a 24 hodin denně v ubohých.

- Ale co to má společného s kněžím?

- Pomáháme jim stávat se svatými po příkladu sv. Veroniky. Tak jako ona pomohla Kristovi na cestě na Golgotu, tak i my chceme podírat každého kněze v jeho cestě na Golgotu. 43 000 řeholnic na celém světě duchovně adoptovalo 43 000 kněží. Obětují za ně všechno. Několik biskupů, které jsme adoptovali, řeklo, že je to veliký dar. Když jsme prosili Svatého Otce, aby nám dal požehnání, řekl: „Matko Terezo, postarejte se prosím, aby i mě někdo adoptoval. Vždyť i já jsem knězem.“ A tak jedna z našich sester adoptovala Jana Pavla II.

- Ostře odsuzujete interrupce.

- Umělý potrat je největším zlem naší doby. Dítě je zavražděné v lůně matky. Jestliže matka zabíjí vlastní dítě, co ještě horšího se může udělat?! To je kořen zla na světě.

- Co se tedy dá proti tomu dělat?

- My bojujeme proti potratům skrze adopci. Předali jsme světu tisíce dětí. Překrásné děti...

- ... které však nazýváte nejubožejšími z ubohých?

- Takto nazývám ne tyto děti, ale tamty, kterým není dovoleno žít. Lidi je zabíjejí, protože je nechtějí. Odtud pochází každé neštěstí, nespokojenost, nedostatek lásky v našich rodinách. Tam panuje velké utrpení a velká bída. Každé dítě, také to nenarozené, je stvořené k velkým věcem: aby milovalo a bylo milované. Musíme dělat všechno proto, abychom tyto děti zachraňovali. Ježíš říká: „Cokoli jste učinili jednomu z mých maličkých, mně jste učinili.“ Takže: „Kdo přijímá malé dítě, ten přijímá mne.“ Pokaždé, když se dělá potrat, je odhozen Ježíš.

- Takže navrhuje přirozené plánování rodiny.

- Ano! Rodina je opěrným sloupem lásky, radosti, lidské důstojnosti. Každé dítě, které se rodí je Božím darem. Proto v rodině bez potomstva vládne velké utrpení.

- Zazlívá se Církvi, že ve věci antikoncepce je bezohledná a nelidská.

- S antikoncepcí není možno souhlasit v žádné formě. Jestliže dítě je v mateřském lůně, musíme

je chránit. Církev akceptuje přirozené plánování rodiny.

- Nemyslíte, že Církev je příliš přísná?

- Ne, určitě ne. Církev ví, co dělá. Každý způsob vraždy je zlem - nebo ne? Církev nemůže schvalovat to, co škodí a zraňuje. To, co říká o rodině, je nádherné.

- Přejděme k problému čistoty. Myslíte si, že se problémy svázané s tímto slibem zvětší?

- Vůbec ne.

- Proč?

- Protože tento slib se týká pouze těch, kteří chtějí žít v celibátě. Rodina je svatá věc. Je velkým darem, i když my samy se ho vzdáváme. Žijeme v čistotě, protože svou lásku odevzdáváme Kristu s nerozdělným srdcem, nikomu ani něčemu jinému - jak říkával sv. Pavel.

- Takže celibát zavazuje bez výjimky všechny osoby zasvěcené Bohu?

- Ano, určitě. Neboť jakým jiným způsobem lze bezvýhradně milovat Ježíše?

- Takže manželství Bohu zasvěcených osob nepřipadá v úvahu?

Foto: Archiv

- Ale my jsme přece zasnoubeni. Já jsem zasnoubena Ježíši Kristu - jsem jakoby snoubenkou Ukřižovaného. Ježíš je velmi náročný, protože mě miluje. On může ode mě žádat všechno.

- Jaký máte názor na eutanazii?

- K eutanazii nikdo nemá právo. Jestliže si lidé přejí smrt a chtějí, aby jim k tomu někdo pomohl, tehdy je třeba především se za ně modlit. Měli by cítit, že jsou milováni. Lidé, kteří chtějí zemřít, se považují za nechtěné, nemilované a odhozené. My jim dáváme lásku a úctu. To je vždy ten nejlepší lék.

- Zazlívají Vám Váš negativní postoj k současné medicíně.

- Protože nevedeme nemocnice. Vím o tom.

- Proč?

- Nemocnic je dost. My máme jen útluky, kde přijímáme takové lidi, které nechtějí přijmout v žádné nemocnici. K nám přicházejí lidé o které se nikdo nestará: umírající na ulicích, chronicky nemocní, mrzáci, bezdomovci, nakažení virem HIV.

- Proč se tak moc staráte o nemocné na AIDS?

- Protože oni patří k těm nemilovaným a nechtěným. U nás se o ně staráme s láskou. Mohou

umřít krásnou smrtí. Od doby, kdy jsme se začaly starat o tyto lidi, nikdo z nich neumřel v zoufalství, nikdo si nevzal život. Všichni potřebujeme lásku.

- Jak se vyrovnáváte se svou slávou?

- Utrpení z této příčiny je moje obět, ale přináší požehnání pro naši komunitu. Uzavřela jsem s Bohem jistou „dohodu“. Prosila jsem, aby za každou fotku, kterou mi udělají, šla jedna duše z očištěnce do nebe.

- Ve vašich 85 letech vypadáte na šťastnou ženu.

- Nemám žádný důvod, abych se cítila nešťastná. Když se člověk snaží dělat vše pro Ježíše skrze Marii, nic nemůže vyjít naruby.

- Jaká máte přání?

- Dům v Číně. Chtěla bych tam přinést Ježíše. Deset dní jsem byla v Šanghaji. Ale Pán Bůh ještě neurčil den. Už je hotový náš dům pro tělesně postižené děti. Potřebujeme pouze vízum. Ale najednou nám řekli: stop! My se však nedáváme zastavit - modlíme se a modlíme...

z „Niedziela“ přeložil bB

Do nebe se nevchází osamocené...

Kdysi mě máma poučovala: „Pamatuj si, do nebe se nevchází osamocené, vždycky musíš s sebou někoho vést.“

Dobře si pamatuji tato slova a často o nich přemýšlím, zvláště, když uvažuji o svém dosavadním životě.

Já také budu někdy pozvána do nebe? A když ano, koho budu s sebou vést? Dokáži dovést do nebe své blízké? Vydrží jejich víra, kterou získali v rodném domě, až do dne, kdy stanou před branou věčnosti? Neztratí ji a spolu s ní i tu jedinou šanci?...

Dále pak, když si připomínám Ježíšovu nauku, že není velkou věcí prokazovat dobro těm, kteří nás milují, přemýšlím o tom, jestli jsem přiblížila nebe někomu cizímu, mně lhostejnému nebo dokonce nepříteli. Když ano, tak ale komu? Sousedům, spolupracovníkům, lidem z tramvaje nebo takovým, které už nikdy v životě neuvidím, ani nepoznám? Pochopí, že jsem se snažila dát jim nejlepší část své duše a jestli pak budou chtít jednat podobně vůči ostatním?

Zkus o tom přemýšlet spolu se mnou...

Modlitba, kterou lze vyprosit

Před jistým časem jsem šel navštívit vážně nemocného člověka. Podle slov příbuzných, už dlouhá léta nepřijal svátosti. Vešel jsem do pokoje v nemocnici, kde ležel. Přistoupil jsem k němu, pozdravil ho a představitel jsem se, že jsem kněz a přišel jsem ho navštívit na přání jeho příbuzných. „Ještě neumírám“, vykřikl, až jsem se lekl a snažil jsem se ho uklidnit. Moc se mi to nedařilo. Přemýšlel jsem co teď. „Já netvrdím, že umíráte. Navštívit nemocného, to není přece nic špatného. Co

všechno...

říkáte, mohu se s vámi pomodlit?“ „Aby to netrvalo dlouho!“ To vykřikl stejně drsným hlasem, jako když mi tvrdil, že neumírá. „Nebojte se nějak to vydržíme“, řekl jsem a už jsem začal hledat růženec v kapse a začal jsem se modlit korunku Božího milosrdenství. Když jsem ji po několika minutách dokončil, nesměle jsem se tohoto muže zeptal: „Co říkáte, nechtěl byste se vyzpovídat a přijmout Pána Ježíše?“ „Třeba jo“, řekl už ne tak drsně. Pak přišla velice upřímná zpověď a svaté přijímání a pomazání nemocných. Přiznám se, že jsem byl dojat. Za dva dny jsem se dozvěděl, že tento člověk krátce po mé návštěvě upadl do bezvědomí a příští den zemřel.

Někdo by se mohl ptát, co je to za podivuhodnou modlitbu a jak se k nám dostala. Něco málo o ní napíšu.

Před několika léty prohlásil papež Jan Pavel II. za blahosladenou polskou řeholní sestru Helenu Faustynu Kowalskou. Ta zemřela krátce před II. světovou válkou v Krakově. V deníčku, který se po ní zachoval a který psala na přímý příkaz svého zpovědníka, se často ona sama odvolává na to, co jí Pán Ježíš řekl a co viděla při svých mimořádných duchovních zážitcích. Tuto modlitbu ji údajně naučil sám Bůh, sama poznala její mimořádnou účinnost a Pán Ježíš ji o této modlitbě mimo jiné řekl:

- „Kdokoli se bude tuto modlitbu modlit, dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti. Kněží ji budou nabízet hříšníkům jako poslední zá-

chranné kolo. I kedyby se jednalo o nejzatvrzelejšího hrišnika, pokud se jen jednou pomodlí tuto korunku, dosáhne milost mého neko-nečného milosrdenství!"

- „Každou duši, která se tuto korunku modlí, budu bránit v hodině smrti jako svou chvílu a nebo, když se jiní tuto modlitbu modlí při umírajícím, dosáhne tento stejné milosti. Když se při umírajícím modlí tato korunka, usmíruje se Boží hněv a neproniknutelné milosrdenství Boží obklopuje duši.“

- „Skrze modlitbu této korunky, se mi líbí dát všechno, oč mě budou prosit.“

- „Touto modlitbou si vyprosíš všechno, jestliže to, oč prosíš, bude shodné s mojí vůlí.“

Tolik Pán Ježíš a nyní ještě napíši, jak se tuto korunku modlit:

Nejdříve se 1x pomodli Otčenáš..., Zdravas... a Věřím v Boha...

Pak 1x řekni tuto modlitbu: „Věčný Otče, obětuj Ti Tělo a Krev, Duši a Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na odpuštění našich hříchů a hříchů celého světa.“

Poté 10x řekni: „Pro Jeho bolestné utrpení, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

Pak opět opakuj modlitbu Věčný Otče a 10x modlitbu pro jeho bolestné utrpení.

Totéž opakuj ještě 3x.

Jinými slovy, modli se na obyčejném růženci a místo Otčenášů říkej - Věčný Otče... a místo Zdravasů - Pro jeho bolestné utrpení...

Na konec přidej ještě 3x tuto modlitbu: „Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

To je vše. Modli se tuto modlitbu. zakusíš její sílu a moc. Budeš se ptát jak je to možné. začneš přemýšlet nad jejím obsahem a pochopíš: Zde je celé evangelium o Božím Milosrdenství!!!

P. Pavel Stefan

Príprava na manželstvo sa začína v detstve

Taká to bola láska! Nemohol bez nej byť, tak sa vzali ešte počas jeho štúdia. Rodičia nevesty ich vzali k sebe do bytu, no mladoženich bol o pol roka späť u mamky. Nemohol tam vydržať, nemal tam nijakú starostlivosť, vysvetlovala známym jeho mamka a robila mu posluhovačku ako predtým: čistila mu topánky, ráno postieľala, pripravovala raňajky. V manželkinej rodine boli iné zvyky, a on, chudáčik, nemal sa kam podieť. Preto musel opustiť ženu pre nedostatok starostlivosti. A mamička, namiesto toho, aby ho poslala späť k manželke, ho s veľkou láskou prijala ako mučenika.

Milé mamičky, maloletých synov! Myslite na to, že ich vychovávate pre život, mnohých pre manželský život. Preto ich učte od malička poriadku: aby si vedeli upratať svoje veci, aby si denne bez napomínania plnili povinnosti atd.

Milé mamičky, ako ste svoje deti naučili chodiť a rozprávať, tak ich musíte naučiť variť, prať a robiť všetky domáce práce. Vaším deťom, a najmä synom sa to v živote zíde. A vy otcovia, svedomie i občiansky zákon vám hovoria, že ak žena ide do zamestnania, prestávajú existovať tzv. ženské domáce práce, pretože ja a ty sa zmenilo na sme. Všetko čo máme - radosti, starosti, a teda i povinnosti - sú naše spoločné. Ženy majú zvyčajne prehľad čo treba nakúpiť, urobiť, ale pomáhať musia všetci členovia rodiny. Dobrým príkladom poskytneme deťom základ do dospelosti, do manželstva. Partneri vašich detí to iste raz ocenia a poďakujú sa vám, že ste ich dobre vychovali. Svätý Ján de la Salle hovorí: Rodičia majú voči deťom štvoro povinností: živiť ich, učiť, napomínať a dávať dobrý príklad.

Starší mali pre výchovu detí normu, ktorá do dnes nezostarla. Bola prísna a náročná, aby sa deťom vštepili také vlastnosti, aké majú mať kvalitní ľudia.

Ján Pribula

Před léty jsem dostal dopis:

„Vážený otče, než přijdu na faru s žádostí o udělení svátosti křtu pro naše dítě, dovolte mi, abych vám co nejsrdčeňji poděkoval za sebe, svou ženu a děti, že vůbec děťátko máme.

Z vůle Boží počal v těle mé ženy nový život. Příznám se, že jsme nebyli připraveni na tuto mimořádnou událost v naší rodině a nějak jsme už s něčím podobným nepočítali, neboť už při posledním dítěti jsme měli nějaké zdravotní potíže. Víc, než na dítě jsme se připravovali na rodinnou zahraniční cestu. Nečekal jsem v tu chvíli, že Pán rozhodl jinak. Při první návštěvě lékaře nám doporučovali přerušit těhotenství ze zdravotních důvodů matky. Všechny její spolupracovnice se shodly s lékařem a doporučovaly interrupci.

Pak přišel čtvrtek na který nikdy nepomenou. Dopoledne byla má žena odeslána na ONV, kde komise, jíž předsedal lékař, rozhoduje co s počatým plodem v těle matky. Nedalo mi to a šel jsem se podívat, jaké vlastně ženy chodí na to (přerušení) ukončení života. Bylo mi do pláče, když jsem otevřel dveře a viděl jaké mladé a zdravé ženy chodí na přerušení těhotenství. Bylo mně hrozně líto, že mezi těmito lehkomyšlnými ženami je i má hluboce věřící manželka. Komise rozhodla, že nám nedoporučuje dítě, že je ohroženo zdraví matky. Začal boj o to, co vlastně

máme dělat, bylo to hrozné, o to horší, že výkon měl být proveden v pátek.

Rozhodli jsme se navštívit Vás, svého duchovního otce a zástupce Krista v naší farnosti. Velmi pozorně a s naprostou vážností jste vyslechl náš problém, se kterým jsme přišli. Zastupoval jste určitě v tu chvíli Krista živého a nám velmi blízkého, cítili jsme, jak z vašich úst k nám promlouvá. Naše víra rostla v mohutnou sílu, která už ani na chvíli nedávala šanci lékařům, aby v této chvíli rozhodovali oni.

Foto: -jg-

Vzpomněl jsem si na sv. Petra, jak zradil a zapřel nevinného, cítil jsem pak na sobě jeho lítost, která mi dala sílu na obnovení své víry v Boha. Odcházeli jsme ten večer od Vás šťastni, cítili jsme na sobě, že se nás dotkla Boží láska, která jediná je upřímná a pravá.

Nedovedu si představit, jak bychom se dnes připravovali na svátky Narození Páně a neměli děťátko, kdybychom volili jinak. Dívám se znovu do kolébky, kde leží človiček stvořený k obrazu Božímu, nechápu, jak lidská zloba dokáže ničit nevinné děti. Těším se upřímně na letošní svát-

ky vánoční, kde, kromě koled zazní v našem domě i jemný dětský pláč, který se přidá k andělům, kteří celému světu zvěstují tu věčnou píseň: «Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle».

Začali jsme se připravovat a těšit na naše děťátko, nevěřili jsme tomu, že jsme chtěli jinak. Byl jsem šťastný, když jsem se vracel v noci z práce domů a svou ženu v pozhnaném stavu jsem vídával s růžencem v ruce a na nočním stolku odložené Písmo svaté, kde čerpala novou sílu, byla zcela oddána vůli Boží. ...Až půjdu znovu na faru a budu Vás prosit o udělení křtu pro naše dítě, budu prosit i Boha, aby pozhnal znamením sv. Kříže celý jeho život, aby nikdy nedovolilo nechat si vzít to nejvzácnější co má: víru v Ježíše Krista. Až budete sloužit Oběť nejsvětější, vzpomeňte svou přímluvou na celou naši rodinu, aby byla vpravdě křesťanská, aby moderní svět, jemuž bubnuje na dveře konec dvacátého století, pochopil, že jediné rodina, podobná Rodině nazaretské je zárukou štěstí a míru v začátku 3. tisíciletí. My pak se budeme modlit a děkovat Pánu za Vás a všechny kněze, kteří vždy a za každých okolností zastupují Krista mezi svým lidem. Závěrem vám vyslovuji upřímné Pán Bůh zaplať za to, že jsme snad o jeden schodek blíže k Bohu.“

Přáno před léty na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie...

P. Antonín B.

Sir Charles Lyell (1797 -1875)

Geolog, zakladatel moderní geologie.

„Ať obrátíme své bádání kterýmkoliv směrem, všude odhalujeme velmi jasné důkazy o tvořivém Rozumu, o jeho prozíravosti, moudrosti a moci.“

Devítiletá světice

Velký papež sv. Pius X., známý mimo jiné i tím, že umožnil dětem v raném věku přistupovat ke stolu Páně, se vyjádřil prorocky: “Budou i svaté děti.., Jedna taková malá světice se narodila šestnáct let po smrti eucharistického papeže Pia X. Byla Španělka a jmenovala se Maria Carmen González-Valeriová. Její proces blahověčení se v Římě chýlí ke konci.

Malá Marie pocházela z Madridu, kde přišla na svět v rodině železničního inženýra. První svaté přijímání přijala už v šesti letech a od té doby k němu přistupovala denně spolu se svými rodiči, kteří vytvořili ze svého domova opravdovou buňku Církve. Tedy Maria Carmen vstřebávala plnými doušky atmosféru Kristovy a Mariiny lásky.

R. 1936 vypukla ve Španělsku občanská válka. Její otec byl zajat republikánskými vojsky a nucen k odpadu od víry. Když odmítl, byl zastřelen. Ještě před popravou napsal manželce dopis, v němž praví: “Děti jsou ještě malé, aby to pochopily. Až budou starší, řekni jim, že jejich otec bojoval a obětoval svůj život pro Boha a pro Španělsko, aby ony mohly být vychovávány v katolickém Španělsku, kde ukřižovaný Pán má ve školách přední místo..”

Matka s dětmi uprchla přes belgické velvyslanectví do San Sebastianu, který byl obsazen vojsky generála Franca. Tam začala Marie Carmen chodit do školy. Po ukončení občanské války se její rodina vrátila zpět do Madridu. Když nastoupila ve španělské metropoli do školy, řádila tam právě epidemie spály. Maria Carmen se nakazila. Došlo ke komplikacím, nakonec k otravě krve a úmrtí v devíti letech.

Podkladem pro blahověčení se stal její deník, prozrazující úžasnou duchovní hloubku

malého děvčete., přijímajícího denně Eucharistii a modlícího se taktéž denně sv. růženec. Do svého deníku si krátce před smrtelným onemocněním napsala: "Můj otec zemřel jako mučedník - ubohá máma - i já se nabízím jako oběť., Pán její nabídku přijal. Tuto oběť brala na sebe "za otce a za ty, kteří ho zavraždili., Ve svém dětském chápání konkretizovala vrahy svého otce osobě republikánského prezidenta Azany. Jako šestiletá se jednou matky zeptala: "Mami, může být Azana spasen?., Ta odpověděla: "Ano, jestli projeví lítost nad tím, co způsobil. Musíš se za něho modlit., Malá Maria Carmen se denně za něj modlila růženec a obětovala sv. přijímání. Pán Bůh modlitbu tohoto dítěte vyslyšel. Azana zemřel r. 1940 ve francouzském exilu, rok po smrti malé Marie Carmen, kterou v tomto životě nikdy nepoznal. Před smrtí si nechal zavolat kněze a zemřel smířen s Bohem a Církví.

Poslední dny života děvčete jsou svědectvím, že čisté duše odcházejí z tohoto světa radostně. Trpěla velkými bolestmi. Přesto její lékař prohlásil: "Hloubka lásky tohoto dítěte byla tak mimořádná, že zcela přesahovala její osobu. Každý pohyb, každý pohled a každé gesto odhalovaly tuto mystickou a hlubokou lásku, která proměnila utrpení v milost., Když matka a babička stály u jejího úmrtního lože, slyšely z jejich úst: "Když my myslíme a obdivujeme věci kolem sebe, je to duše, která myslí, obdivuje a vzpomíná si. Duše je něco duchovního. Ona neumírá. Když tělo je kladeno do hrobu, duše se setkává s Pánem Bohem., V den, kdy zemřela, říkala svým drahým už od rána: "Dnes zemřu, dnes půjdu do nebe. Mami,

dnes se setkám s tátou. Chceš mu něco vzkázat?., Když matka plakala, Maria Carmen ji s úsměvem těšila: "Nezoufej si, mami. Budu tam za tebe prosit., Pár vteřin před smrtí ještě řekla: "Mami, slyšíš anděly? Tak krásně zpívají. Už jsou tady, přišly si pro mne., Její poslední slova byla: "Mějte se navzájem rádi!.,

Pověst o svatosti tohoto děvčátka se brzy rozšířila po celém Španělsku, madridský arcibiskup r. 1961 zahájil proces blahorečení.

Foto: BS

Budou i svaté děti...

Nám, katolíkům konce 20. století, tato malá světička připomíná, že katolická nauka o posmrtném životě člověka není něčím nemoderním a překonaným, co je třeba nahrazovat zmatenými teoriemi o reinkarnaci nebo rozplynutí se v jakési vesmírné energii. Naopak, je jistota věčné spásy malé Marie Carmen, jistota, že existuje nebe, existuje hned po smrti nový život v přítomnosti Boží, život v jednotě Nejhlavnější a Nejušlechtlejší bytosti, která šla za nás až na kříž, je něčím tak radostným, povznášejícím a posilujícím, že něco podobného nedovedou nabídnout žádné reinkarnáční či jiné nauky.

Radomír Malý (Zpracováno podle Information FMG 59/1996)

Vánoční úvaha

U jednoho ruského spisovatele jsem četl zábavnou vzpomínku. Vzpomíná si na dobu, kdy začala po revoluci divoká protináboženská propaganda. Na nárožích a střeších domů byly velké nápisy: «Náboženství je opium lidstva». Bylo jich tolik, že už jim ani propagátoři ateismu nevěnovali pozornost. Ale přece někdo je četl. Spisovatel vypravuje, že vzal v Moskvě drožkáře, aby ho zavezl domů. To byly tenkrát ještě jediní «taxikáři». Bylo už dost zima. Najednou kočí, izvoščik, ukáže bičem na jeden velký nápis a prohodí: „To je pěkně řečeno o tom náboženství. Byl jsem u doktora a měl jsem strach z bolesti, ale dal mně pár kapek opia a nic jsem necítil. Ale tak je to v životě i s náboženstvím. Máš těžký život, jsi smutný, pomodlíš se a hned je to snesitelnější“. Kdyby tento výklad slyšeli ti, kdo poroučeli nápisy vyrábět, sotva by byli spokojeni s tímto výsledkem namáhavé propagandy.

A co by na to řekl autor výroku Karel Marx? Trochu by dal izvoščikovi za pravdu. Opiem si lidé utěšují smutek života. Ovšem se ničí. I moskevský izvoščik se modlitbou utěšoval v těžké situaci. Ale neměl zkušenost, že by ho ničila, že by ho odváděla od života. Právě naopak, dávala mu odvahu k další práci.

Je tomu tak vždycky? Nedá se říci. Je totiž mezi náboženstvím a náboženstvím veliký rozdíl. Dnešní lidé milují tzv. synkretismus. Je to druh špatně pochopeného ekuumenismu. Není to dialog mezi věřícími, ale úvaha, která si představuje, že jsou všechna náboženství stejná. Je to tedy i zásadní nepochopení křesťanství a jeho novosti. Všecka

náboženství mají ovšem něco společného. Jsou zajedno, že není jenom svět, který vidíme očima. Věří, že existuje i nějaká vyšší bytost, daleko dokonalejší než my lidé, která nepodléhá smrti a bolesti. Kromě toho, je to bytost dobrá. Proto u ní najdou útočiště všichni, kdo jsou nespravedlivě pronásledováni. Slibuje spravedlivým lidem odměnu za všechno dobré, co v tomto životě vykonali.

Velká potíž ovšem je, když si máme představit, kde taková bytost bydlí, kde má své místo. Nehodí se do tohoto světa. Proto i primitivové umísťují bohy na vysoké hory, nad oblaka, do nebe. Čím jsou náboženské představy čistší, tím je i pojem Boha vyšší. Je daleko od všeho, co vidíme na zemi. Bible je v tomto ohledu velmi radikální. Bůh Izraele je nade všechny bohy, přebývá v nedostupném světle (sr. 1 Tim 6,16), nebesa nebes ho nemohou obsáhnout.

Z toho však plyne důsledek, kterého se bál Marx a jiní ateisté. Jít k Bohu znamená opustit zemi. Odvádí tedy náboženství od zájmu o práci, o přebudování světa, o radost z toho, co je kolem nás. Lidé náboženští chtějí umřít, aby si pospíšili do věčné blaženosti. Co jim tedy záleží na tom, oč se tu ostatní starají. A co, když ten druhý svět neexistuje? Pak je náboženství skutečně jenom opium, které je dobré k tomu, abychom zapomněli na bolesti dne a zaspali všechno, co nás tíží.

Co bychom k této námitce řekli? Zajímavé je, že ji Solovjev docela připouští, dává ateistům za pravdu. Ale přece ne ve všem. Dodává, že tyto námitky se mohou uplatňovat proti všem náboženstvím kromě křesťanství. Říkáme, že všechny náboženské systémy hlásají víru v Boha. Je to pravda. Ale křesťanství hlásá víc: víru v Boha, který se stal člověkem. Nevěříme tedy jenom v Boha, ale věříme i v člověka. Obojí je článek víry: „Věřím v jednoho Boha... A v Ježíše Krista,

jeho jednorozeného Syna, ktorý pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe, narodil se z Marie Panny a stal se člověkem.“

Po celá dvě tisíciletí musela Církev bojovat proti bludům všeho druhu, aby tuto víru obhájila. Vždycky se totiž vyskytli ti, kdo umenšovali buď jedno nebo druhé. Už v apoštolské době byli tzv. gnostikové, proti kterým píše sv. Jan evangelista a hlavně ten, o kterém se říká, že byl jeho žák, tj. sv. Ignác z Antiochie. Podle nich přijal Boží Syn jenom zdánlivé tělo, vypadal jako člověk, ale to všechno bylo jenom zdánlivé. Bůh přece nemůže umírat a trpět jako lidé. O něco později pak byli ariáni. Ti zas nechtěli přijmout, že by byl Kristus pravý Bůh z pravého Boha, rovný Otci. I dnes je mnoho těch, kteří rádi přijmou, že byl Ježíš ideální člověk, ale že je Bůh? To se zdá přece jenom nepřijatelné.

A přece vyznání obojího je základ našeho optimismu. Věříme v Boha, tj. věříme ve skutečnost všech ideálů krásy, dobra, ctnosti. Věříme však i ve vtěleného Božího Syna, tj. jsme si jisti, že všechny tyto ideály sestupují do našeho viditelného světa, do naší práce, do našeho okolí. Všecko to se musí posvětit, stát Božím.

Jeden z moderních myslitelů navštívil klášter a viděl mnichy, jak se modlí v chóru. Napadlo ho: Jak jsou šťastni. Mohou na všechno zlé zapomenout a myslet na Boží věci. Ale pak k tomu dodal: Ale ať nepohrdají těmi, kdo se v tomto světě namáhají, kdo si zašpiní šaty i mysl světskými záležitostmi. I tam totiž musí přijít Bůh. Zrodil se do světa a my jsme tu také proto, aby se jeho vtělení uskutečňovalo i v nás, v naší práci. Ta je našimi vánocemi po celý Boží rok. Ale je i naším Betlémem, a proto jej rádi strojíme a zdobíme, aby byl tu na zemi s námi Bůh.

*Tomáš Špidlík
(z Nový život 12/95)*

Stratené hniezdo

Som mladá matka, mám peknú dcéru a ona má mňa. Napadla ma otázka, majú všetky deti svoju matku? Nemyslím na úplné siroty. Tých je menej. Sú však medzi nami dnes siroty moderných rodičov, ktorí sa usilovali svoje deti stratiť hneď po narodení. Preto ich deti nepoznajú. Zašla som do Detského domova, kde deti vyrastajú do 7 rokov.

Bože môj! Čo to bol za pohľad, pohľady! Jedno cez druhé volalo: „Teta, zoberieš ma?“ Zvlhli mi oči, rýchlo som pozerala oblokom von. Preč od týchto stonov!

Vrátila som sa a prisľúbila. „Áno, ešte prídem aj s ujom“ - s mojím manželom. Detský domov! Tu začína smutný začiatok neistého konca. Ľudia na miesto pomoci sa dokážu zmôcť len na súcit, no vo vnútri sa odkláňajú s odporom. Pritom by stačilo tak málo... málo k ich radosti.

Po prvých krokoch som sa tiež bála reakcie. Či sa mi podarí uskutočniť moje predsavzatie. Zvlášť som sa obávala, ako sa zachová môj manžel.

Nech sa o nich postarajú miliónári! Tí majú dostatok financií.

Skrsla vo mne myšlienka.

Keby som mala peniaze, tak by som deťom pomohla, ale ich nemám. Povedzte, ako mám teda pomôcť? Dajte lepší návrh...

Povzbudenie som našla u kňaza.. Povedal: „Chodte! Po svätom prijímaní budete posilnená Ježíšom. Žite tak, aby sa vaša viera prejavovala v živote. Budte živé Evanjelium!“ Posilnená týmito slovami som vykročila k činu. Blížili sa Vianoce. Nakopilo sa roboty, rôzne akcie a ja nie a nie sa vybrať do Detského domova.

Pane, pomôž mi! Chcem žiť ako Ty aj pre iných, nielen pre seba! Doma ma čakal neví-

daný obrázok. Písalo malé dievčatko Janka. „Príďte, teta?“

Prídem! Povedala som si a naplánovala som na sobotu návštevu. Mala som obavu o manžela, ako by to na neho zaúčinkovalo vidieť smutnú realitu detí.

Čím som sa viac blížila k domovu, tým viac som uvažovala. Čo mi chýba? Mám svoj domov, mám dobrého manžela, cítim lásku, mám zlatú dcérku... Ale čo má Janka? Pri každej modlitbe sa mi vynárala otázka, teta, kedy prideš? Vyberieš si ma? Keby som mohla, pochytila by som všetky tie drobné rúčky a odvieďla ich ku sebe a modelovala by som ich láskou pre lásku. Svätá Mária, Ty si bola Matkou, Ty sa staň patrónkou opustených detí. Pomáhaj mi pri rozdávaní lásky. Túžim, aby i tieto opustené deti sa klaňali vo viere a láske Tvojmu Synovi! Vianoce! Už sú tu! Treba ísť... Veľmi som si priała, aby aj moje okolie milovalo tieto deti. Manžel ma síce pri-

vezol do Domova, ale dnu som sa ho neodvážila zavolať. Janka ma už čakala. Objala som ju a spoločne sme vykročili. Záchvev ruky hovoril za všetko: „Patrím k vám.“ Začala som prežívať neopísateľné chvíle.

Janka i ja sme cítili, že je medzi nami Ježiš, že prežívame spoločenstvo s Bohom rovnako. Pri stromčeku ma čakal najkrajší dar - jej žiarivce očká. Očká sedemročného dievčatka. Spočiatku bola ešte akási zmätená všetko si schovávala.

Janka, prečo si všetko schovávaš, tu ti nikto nič nevezme, ani naša dcérka. Ona ti ešte pridá. Spolu s dcérou som ju uložila do postele, sama som si ľahla medzi ne, aby nepocítovala rozdiel a obom som čítala vianočnú rozprávku. Dcérka jej dala ušatého macka so psíkom do postele.

Na vianočnej svätej omši mi Janka sedela sprava a moja dcérka zľava. Cítili sme sa všetky milované Bohom i navzájom. O to viac ma bolela myšlienka na návrat.

Pane Bože, je to také kruté vrátiť toto dieťa späť! Najradšej by sme si ho nechali. V tú noc Janka dlho spala. Cítila odchod?

Nechce sa ti vstať?

Dnes už musíš do Domova.

Najradšej by sme si ťa nechali. Zatiaľ to ešte nejde. No o týždeň príjeme po teba, už budeš „naša Janka“.

Tuho ma objala okolo krku. Obe sme cítili krutosť osudu a ja som vedela, že ma čaká ťažký boj. Bolo to objatie plné otázok, túžob i nádeje...

Doma som v slzách na kolenách prosila. „Daj Bože, aby každý človek aspoň urobil niekoho šťastným. Vtedy náš svet by bol naozaj krásnym. Potom by sme ľahšie vykročili do života.“ Skúsme to.

Zuzana Š.

(Převzato z časopisu

Rodina Nepoškvřněnej č.5/95)

Foto: -jg-

POD OCHRANU TVOU...

Draží přátelé, nač se může člověk více spolehnout, na panenku, kterou máte na zadním okénku v autě, nebo na podkovu, nebo na čtyřlístek, který sebou nosíte v legitimaci? Co je jistější pomocník v nebezpečí a v těžkostech?

Co myslíte, nebylo by lepší, když nastupujete svou jízdu, když chcete začít svoji denní práci, pomodlit se k Matce Boží: „Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko?“

Chápete, že je něco věrohodnějšího, než tzv. osud? Na místo nějakého talismanu vstupuje zde osoba, která dokáže víc než obyčejný člověk, zde jest víra v Matku Boží prozřetelnosti. Zde přestává pověra. Vždyť je článkem naší sv. víry, že můžeme vzývat světce a tím spíš Královnu všech svatých.

„Neodmítej naše prosby v našich potřebách, ...!“ Není v těchto slovech malá pochybnost, že Panna Maria vždy nepomůže? Musíme tak důrazně prosit? Nikoliv! Že by Panna Maria oslyšela nějakou prosbu, je neslyšáno. Neslyšeli jste s jakým přesvědčením lid zpívá tuto píseň? Která matka by mohla zapomenout na své dítě. V této větě zaznívá vroucí láska dítěte k matce.

„...ale ode všeho nebezpečí vysvobod nás vždycky.“ Zcela přirozeně myslíme na nesčet-

ná nebezpečí na cestě. Přejeme si jistotu v životě, pro rodinu, pro svou existenci. Je to samozřejmé! Ale jsou to všechna nebezpečí? Není hřích větší nebezpečí, neboť nás může stát nejen ztrátu časného života, ale ztrátu věčného života, ztrátu nazírání na Boha. Tak se domnívám, že naše prosba má v první řadě na zřeteli právě toto. Jistěže i jiná nebezpečí máme tím na mysli.

„Panno slavná a požehnaná, Paní naše,

**Pod ochranu Tvou se utíkáme,
svatá Boží Rodičko.
Neodmítej naše prosby
v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí
vysvobod nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná!
Paní naše, Prostřednice naše,
Orodovnice naše,
u Syna nám smilování vypros,
Synu svému nás doporuč,
k Synu svému nás doprovod’.**

prostřednice naše, orodovnice naše...“ Kolik důvěry dýchá z této věty! Ona je naší prostřednicí, naší přímluvkyní. Kdo by nám mohl dát více důvěry než Paní, kterou nám dal na Kříži za Matku a která nám dává nesčetné důkazy své lásky a ochoty pomoci. Kdo by mohl tuto důvěru lépe dokázat než ta, jejíž láska

a moc u Boha nemá mezí. K ní voláme: „Útočiště hříšníků.“ Jí v následujících větách předkládáme své záležitosti.

„U Syna nám smilování vypros.“ To je naše první a největší záležitost, smíření s Kristem, kterého jsme urazili svými hříchy, jehož shovívavost jsme tak často vzývali. Nemáme nárok na odpuštění a neodvažujeme se pro množství svých hříchů přímo se obrátit na Ježíše

Krista. Jdeme k Matce, aby nás se svým Synem usmířila a získala nám znovu jeho lásku. Je to zcela lidské. Jak často jsme se jako děti schovávali za maminku, když jsme něco chtěli od otce, když k dosažení našeho přání jsme se cítili slabými. Zde se jedná o stejnou věc. Spravedlivý hněv Boha by nás činil malomyslnými, ale Matka nás k Němu vede a na Její přímluvu se smíření podaří.

„Synu svému nás doporučil“ Dobře víme, co toto doporučení pro nás znamená. Již zde v pozemských věcech mnohdy velmi záleží na doporučení, a což teprve ve věcech nadpřirozených. Čím

více jsme se provinili, tím nutnější je doporučení nejčistší a bezhříšné Panny. Že nám její doporučení prospěje o tom není pochyb.

„K Synu svému nás doprovod.“ Skrze Pannu Marii chceme přijít k Ježíši. Toto je nejkratší a nejjistější cesta. Matka nás bere za ruku a zároveň nás přivádí ke svému Synu, u něhož najdeme své štěstí a pokoj.

Drahý, nyní vidíš, že je spíše lepší použít tuto krátkou modlitbu než talisman a utéci se pod ochranný plášť Matky Boží než v pověrečné bázni skládat svou naději ve všelijaká „cingrlátka“.

*P. Eberhard Löcher, minorita
překl. P. Jiljí Cidlík*

Nejednou slyšíme naříkání: „Chci se polepšit, chci být lepším, ale nedokáži to“.

Mohli bychom si myslet, že takové přiznání si vlastní slabosti jako:

Tajemství síly - pokora

„nedokáži se polepšit“, je projevem pokory. Zatímco v takovém člověku je zakořeněná pýcha.

Jakým způsobem?

Totíž takoví lidé v mnoha věcech přiznávají, že mohou to či ono učinit, pouze tento jeden nedostatek v takových nebo jiných podmínkách nejsou schopni překonat.

To vše je jen důkazem toho, že počítají jen se svými vlastními silami, a domnívají se, že to nebo ono, když to nepřekračuje jisté meze, dokáží udělat.

Ve skutečnosti však je to nepravda, lež, protože vlastními silami, sami ze sebe, bez

Boží pomoci nedokážeme nic, vůbec nic. Všechno, co jsme a cokoli máme a dokážeme, to máme a dostáváme od Pána Boha, a to dokonce v každém okamžiku života, protože existovat, to není nic jiného, než být stále obdarováván touto existencí.

Takže sami od sebe nedokážeme nic, snad jen činit zlo, které je postrádáním dobra, řádu a síly.

Jesliže uznáváme tuto skutečnost a podíváme se na Boha, od kterého přijímáme v každém okamžiku vše, co máme, hned vidíme, že On Bůh, může nám dát více a jako nejlepší Otec dokonce touží nám dát vše, co potřebujeme.

*Takto psal o. Maxmilián
v Rytíři Neposkvrněné v roce 1925*

Milé děti, KDYŽ DEN MĚL 25 HODIN

(moderní pohádka pro malé i velké křesťany).

Ustaraně hlásili andělé stvořiteli světa, že lidé se téměř úplně přestali modlit. Nato rozhodla nebeská rada, aby příčiny tohoto alarmujícího stavu prozkoumal sbor andělů. Andělé podali tuto zprávu: Lidé vědí, že se nemodlí a je jim toho líto. Ale bohužel, vzdor vlastní dobré vůli, jim prostě na modlitbu nezbyvá čas. V nebi pocítili současně zděšení i ulehčení: místo obávaného odpadnutí je to tedy jenom problém času! Nebeská rada probírala to i ono, co by se tady dalo dělat. Někteří mínili, že příslušnými zásahy Prozřetelnosti by se měl odbourat moderní uspěchaný způsob života - dříve přece bylo téměř všechno daleko lepší. Jedna skupina dokonce navrhovala potrestání lidského rodu: „To určitě zapůsobí“, říkali a poukazovali na potopu světa, velká zemětřesení, války, mor a AIDS.

Kolumbovo vejce však objevil jeden mladý anděl: Bůh by měl dát najevo pochopení pro potíže moderního člověka a jednoduše den prodloužit! I když bylo několik hlasů proti, návrh byl přednesen Hospodinu. K všeobecnému překvapení s ním On souhlasil a učinil, co bylo navrhováno; stvořil 25. hodinu dne. V nebi zavládla radost: „takový je prostě Hospodin“, říkalo se „má pro své tvory pochopení“.

Když lidé na zemi si povšimli toho, že den nyní trvá o hodinu déle, byli užaslí. Když pak přišli i na to, proč tomu tak je, naplnila je vděčnost. První reakce se zdály být mnohoslibné: nějakou dobu to sice potrvá, proslýchalo se z informovaných kruhů, než dojde k dokonalému přizpůsobení,

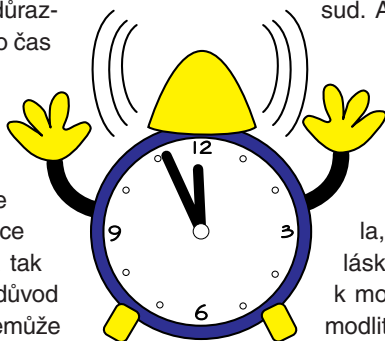
ale potom se všechno urovná. Po určité době opatrné zdrženlivosti zveřejnili biskupové prohlášení, že má dojít k obratu a že 25. hodina vejde do života lidí jako „hodina Boží“. V nebi však počáteční radost brzy ustoupila vystřízlivění. Vzdor všemu očekávání nedocházelo do nebe více modliteb než doposud a proto byli znovu vysláni na zem poslové. Tito informovali užaslé nebeské sbory takto: zodpovědní pracovníci z průmyslu a národního hospodářství vzakazují, že 25. hodina - za niž jsme přirozeně zavázáni k díkům - způsobila, že změnou organizace došlo ke zvýšení nákladů. Tyto náklady musí být nahrazeny zvýšeným nasazením pracovníků, od čehož, především s ohledem na současný stav ziskové organizace národního hospodářství, nelze ustoupit. Prosíme proto o pochopení této objektivní nutnosti. Bohužel o uvolnění této tak nutně potřebné hodiny navíc nemůže být zatím ani řeči, čehož je nám upřímně líto.

Jiný anděl navštívil odbory. Byl vyslechnut sice užasle, leč zdvořile. Potom obdržel vysvětlení, že tato nová hodina odpovídá vlastně již dávno uplatňovanému odborářskému požadavku. V zájmu pracujících a současně v zájmu možnosti využití tvůrčích rezerv v oblasti zábavy musí být tato hodina ponechána volná pro nejrůznější formy rekreace.

V intelektuálních kruzích se o této nové hodině velice diskutovalo. V televizní diskusní tribuně na velmi vysoké úrovni se poukazovalo především na to, že svéprávnému člověku nelze předepisovat, jak má s touto hodinou naložit. Myšlenku biskupů zakotvit tuto hodinu v povědomí lidí jako „hodinu Boží“, je nutno jako autoritativní poručíkování rozhodně odmítnout. Navíc nebyl ještě definitivně ukončen výzkum, jak vlastně tato nová časová jednotka vůbec vznikla.

V žádném případě však nelze modernímu člověku přisuzovat podobné naivní náboženské výklady.

Andělu, který byl vyslán do církevních kruhů, bylo zdůrazněno, že lidé se stejně modlí. Zmíněný zásah nebes, tak říkali, lze tedy v každém případě chápat pouze jako nabídku, jako možnost, o níž každý rozhodne sám podle svého svědomí. Jiní pak šli ještě dál a pravili, že z hlediska církevních zásad je nutno hodnotit celou záležitost kriticky: účelová vazba 25. hodiny na modlitbu je poměrně úzká a v žádném případě nemůže být nařizována „shora“ tj. bez příslušného vyjádření názoru „zdola“. Někteří faráři zdůrazňovali, jak jsou vděční za tento čas navíc, který nutně potřebují pro svou pastorační práci a jeden teolog vzkázal, že pracuje na knize o modlitbě a nově vytvořená hodina se mu velmi hodí, aby jeho práce postupovala lépe kupředu. A tak vlastně všichni měli nějaký důvod proč hodina získaná navíc nemůže být věnována modlitbě. Jedni zvýšili svůj pracovní výkon, jiní využili tento přídavek pro svůj volný čas, opět jiní se stali členy dalšího spolku nebo navštěvovali kurzy o seberealizaci, či vedení rozhovoru o nových způsobech meditace. Ano, dokonce byly sepsány knihy pedagogické, sociologické, ekonomické, psychologické a teologické o „významu 25. ho-

diny dne“ a po nich následovaly vědecké kongresy. Církevní vzdělávací instituce nabízely kurzy o různých metodách modlitby a jejich účastníci diskutovali často dlouho do noci.

Někteří andělé se však vrátili a nevěděli, jak mají svá pozorování hodnotit. Podávali totiž zprávy o lidech, kteří darovaný čas přijali jako každou jinou hodinu života z rukou Božích: pro své úkoly, pro službu bližním, pro účast na slavení Eucharistie a - pro modlitbu, pro niž teď nacházeli čas ještě snadněji než dopsud. Andělé se pochopitelně divili

také tomu, že ti, kteří 25. hodinu věnovali skutečně službě Bohu, byli titíž, kteří už před tím měli dostatek času k modlitbě.

Proto nebeská rada uznala, že modlitba je otázkou lásky. Čas sám o sobě nikoho k modlitbě nepřivede. Ti, kteří se modlit nechtějí, ani při delším dnu „nebudou mít čas“ se modlit. Čas mají přesně řečeno vždycky jenom ti, kteří milují. Proto bylo rozhodnuto poprosit Hospodina, aby 25. hodinu opět zrušil a rovněž vzpomínku na ni vymazal z mysli lidí.

A tak se také stalo.

(P. A. Laun - St. Hedwigsblatt, č. 35, 1987, s.273)

Překlad Alice Bauerová

Moc hudby

Myslím si, že i ty stále raději posloucháš hudbu. Myslím ale taky na všechny ty mladé lidi, kteří mají sluchátka na uších, walkmana u pasu a s nepřítomným pohledem se občas posadí vedle mě v tramvaji, projíždějí okolo na kole nebo se loudají po ulici. Jejich okolí je teď nezajímá. Jsou polapeni v ohlušujícím hluku stereofonních sluchátek.

Poslouchat hudbu je určitě něco moc krásného. Jen musíš dávat pozor, kolik času tomu věnuješ a také, co posloucháš. Někdo má své rádio nebo kazetový přehrávač v provozu neustále. Ten už ticho vlastně nesnáší. Jeho ruka zapíná přístroj zcela automaticky. Kdo poslouchá bez výběru všechno, co stanice vysílají, vydává se všanc citové i myšlenkové otravě.

Při poslechu hudby vznikají nálady: hudba dokáže nesmírně ovlivňovat city člověka. Každý, kdo si ve sluchátkách poslechne dvacetkrát či třicetkrát

nahrávku s agresivní rockovou hudbou, dostává se tím do určitého extatického stavu, v němž se proměňuje vědomí.

Další zajímavosti:

Před jedním hudebním směrem tě však musím obzvlášť varovat: před moderním "hardrockem,, nebo "heavy metalem,, - ať už je nazýván jakkoliv. Určitě jsi už slyšel o skupinách jako AC/DC, Black Sabbath, KISS, Dio, Merciful Fate, Venom a Slayer. Hudebníci těchto skupin hlásají násilí a otevřeně vyzývají ďábla.

Protože se jejich texty většinou zpívají anglicky a stejně jim není příliš rozumět,

neví většina posluchačů, oč v nich jde. Kdybys

jejich textům rozuměl,

možná bys tyto nahrávky

s odporem odhodil.

Dětem a dospívajícím se tu

do hlavy vtluokají texty,

jejichž obsahem jsou největší

ohavnosti: brutalita

a smrt, sexuální násilí

a mučení, vyzývání Satana a rouhání se Bohu.

Skupina Black Sabbath (česky "Černá Sobota,,) přináší ve své tvrdé rockové hudbě

vyvolávání a zaklínání ďábla a kult černokněžnictví

a čarodějnictví. Black Sabbath stejně jako jiné skupiny

nijak netají, že se upsaly Satanovi a chtějí mu sloužit.

Jméno skupiny KISS je zkratkou z "Kings In Satan s Service,, - "Králové ve službě Satana,,.

Na jevišti v nahrávkách zpívají o všemoci ďábla,

o Boží nemohoucnosti a o krásném životě se Satanem.

Australská hardrocková skupina se zkratkou AC/DC

nazývá sama sebe vlastně antikristem (Antichrist/Death to Christ - Antichrist/Smrt Kristu).

Ve svých písních hlásá nenávisť ke společnosti,

škole a k rodičům, kterou bez většího uvažo-

vání mnoho náctiletých přejímá. Jeden hudebník prohlásil: "Chceme rodičům vzít jejich děti a podrobit si jejich myšlenky,,.

Nejznámější LP deska skupiny AC/DC se jmenuje "Highway to Hell,, (Dálnice do pekla). Na koncertech i jinde si ji nadšeně zpívaly tisíce mladých lidí. Co asi probíhá v jejich nitru, když křičí a vynášejí se tím, že: "Jsem na dálnici do pekla... Nezastavuj mě, hej, hej, hej,... Jé, až do konce poje-du, ou, po dálnici do pekla,,?

Mnozí si zpívali tento text bezmyšlenkovitě a jeho obsah si ani neuvědomovali. Nevědí, že tím vpuštějí ďábla do svého srdce.

Bob Larson, který sám byl před svým obrácením k Ježíši Kristu rockovým hudebníkem,

varuje před nekřesťanskou rockovou hudbou: "Satan ví, že chce-li

v těchto posledních dnech před

Kristovým návratem účinně

pracovat, musí si získat

kontrolu nad mládeží.

Aby tuto generaci ovládl, využívá Satan

hardrock. Na své vlastní oči jsem viděl

mladé lidi, kteří byli při roc-

kovém tanci posedlí demony.

Zejména to bylo vidět u dívek.

Jiným mladým lidem už způsobil poslech této hudby mnoho nepříjemných stavů, zábran a úzkostí.

Co tedy mohou?

Hudbu, kterou chceš poslouchat si vybírej pozorně. Neposlouchej ji jako stálou kulisu, tedy nenechávej ji hrát neustále. Spíš měj poslech hudby za něco zvláštního. Třeba jako odměnu po skončení práce do školy nebo před spánkem.

Poslouchej takovou hudbu, jejímuž textu rozumíš a můžeš s ním souhlasit, který ti dává radost nebo povzbuzuje k přemýšlení. Je velmi mnoho pěkné křesťanské hudby s dobrými texty a svěžím rytmem.

Vybráno z knihy 'V pohodě' E. Muhlana

Dopisy čtenářů

Milá redakce!

Bojím se, že slova, která píši, jsou nedokonalá a malá, aby mohla vyjádřit tu chvíli - ten okamžik, který vlastně byl pro mne něčím, co se dá skutečně velmi těžko popsat. K tomu, abych mohla právě o tomto okamžiku psát, je nutné vědět, co tomu předcházelo. Ačkoliv jsem dcera velmi zbožných rodičů, své děti jsem křesťansky nevychovávala. Pokud byli moji rodiče v jejich blízkosti, byly děti pokřtěny a také přijaly svátost prvního přijímání - ale potom už nic. V té době jsem pracovala jako vedoucí pracovnice a bez Boha to tenkrát bylo velmi snadné. Otec dětí si dokonce nepřál náboženskou výchovu dětí a já jsem se lehce přizpůsobila.

Ale později se stalo, že jsem těžce onemocněla. Byla jsem v nemocnici na onkologickém odd. 3 měsíce, poté jsem absolvovala radiové záření třikrát po 44 hodinách. Bylo to oddělení, kde smrt chodila neustále po chodbách a vybírala staré i mladé. To, co jsem tam viděla a slyšela, kolik úzkosti, bolesti a zoufalé beznaděje, nelze ani popsat. Sama jsem v této době byla vyčerpána a zlomena. Ztrácela jsem sílu tělesnou i duševní a prostředí mne den co den více ubíjelo. Měla jsem ale čas, mnoho času o sobě přemýšlet a potom se to stalo:

... Bylo ráno a já, připravena na vozíku, vjížděla poprvé do radiační komory. Spolu se mnou ještě jedna pacientka. Zůstaly jsme

osamoceny, zapojeny na radium a potom jsem nějak z dálky uslyšela: „Budeme se paní modlit růženec. Umíte to?“ Vzpomněla jsem si - já začala předříkávat hlasitě, bylo to nutné, aby ona paní mne slyšela. Můj hlas sílil a já spolu s ním. Volala jsem a prosila Matku Boží o pomoc, aby mi dala sílu vydržet a budu-li žít, mnohé napravit. Nejenže jsem vydržela, ale dostalo se mi nesmírné duševní síly pro dny další - a já tuto sílu přenášela i na jiné pacienty v mé blízkosti. Byla jsem úplně vyměněná, tenkrát jsem si to ani tolik neuvědomovala. Byl mi navržen invalidní důchod, který jsem odmítla a nastoupila do zaměstnání. Přijala jsem svátost smíření po 25 letech. Z nemocničního pokoje žiji jen já. Manžel mi zemřel, žiji s 90-ti letou maminkou, vodím ji do místního kostelíčka na mši svatou a spolu s ní se modlím k Matce Boží za své děti, vnoučata, která žádnou cestičku k Božímu poznání dosud nenašla.

Panno Maria - pomocnice v úzkosti - smiluj se nade mnou!

Vaše čtenářka z Vysočiny

Prosím o modlitbu pro mého katolického spolupracovníka Petra za jeho manželství, které se mu rozpadá. Kdo může, pomozte mu modlitbou.

Moc děkuji.

Marie

Milá redakce,
vyrůstala jsem ve formálně křesťanské rodině, „uvěřila“ jsem až jako dospělá. Potom jsem potkala manžela, který je z nevěřící rodiny. Na cestě k Ježíši, při které se manžel obrátil a já pocítila, jak Ježíš vstoupil do mého srdce, nás vedla Maria.

K Ni jsme se obraceli, když jsme měli strach o naše nenarozené dítě. Na Ni jsme mysleli

a Ji prosili při porodech. K ní se utíkám, když nevím, jak vychovávat děti. Jejím Neposkvrněnému srdci se s manželem zasvěcujeme. Chlapeček Antonín je ještě malý, ale 2,5 letá Karolínka už umí tak krásně projevat lásku k Ježíšovi a Marii. Těší se do kostela, chce, abych jí četla Bibli a sama, třeba uprostřed hraní, se modlí za nemocné, za nenarozené děti, za babičky a dědečky. Většinou jejím přáním je, aby byli všichni lidé hodní. Nebo si prohlíží svaté obrázky a vypráví své vymyšlené příběhy, plné lásky. Kéž ji dokáží dát co nejvíc lásky. Kéž ji naučím milovat Ježíše a Pannu Marii, aby byla pro ni skutečnou maminkou, které se odevzdá.

Já i s manželem jezdíme ke svátostem a na mše svaté k Pražskému Jezulátku. Ale chtěli bychom být zapsáni do knihy Rytířstva Neposkvrněné. Neboť je pravdou, že kam ona vejde, tam vyprosí milost obrácení a posvěcení, jejíma rukama na nás stékají všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Petra

Prosím o modlitby za mého vnoučka Františka z Opavy, který je spolu s rodiči ctitel Panny Marie. Františkovi našli v těchto dnech nález na mozku a musí se podrobit operaci v Motolské nemocnici v Praze.

Už jako malý pětiletý chlapeček ministroval. Rád se modlí svatý růženec. Nikdy neopomněl večerní modlitbu. Dětskou barevnou Bibli přečetl už v 5 letech. Čte od 4 let. Pan farář Miroslav, který ho má v Opavě v náboženství, jej několikrát nechal vyprávět ostatním učební látku.

Tyto dny je u nás již podruhé naše drahá „Růže Tajemná - Rosa Mystica“. Scházíme se s Ní a prosíme za jeho uzdravení. Proste prosím s námi!

M. Dobrozemská

Poděkování

Panno Maria, děkuji ti za všechny milosti, které jsi mně vyprosila u svého Syna, za vyslyšení prosby a pomoc v těžké situaci a za velkou Boží ochranu při dvou těžkých operacích!

Panno Maria, pros za nás, kteří se k tobě utíkáme!

Vděčná ctitelka Neposkvrněné!

Marie

Chci poděkovat Panně Marii za pomoc, kterou mi poskytla ve složitých situacích života. Mockrát děkuji za vyřešení sporů s přáteli, za všechny vyslyšené modlitby a za neustálou denní posilu.

J.

Chvála Kristu, dovolte mi, abych veřejně poděkovala Neposkvrněné Panně Marii za její ochranu, pomoc a vyslyšení prosby.

Oba s manželem jsme byli věřící, ale po přestěhování na Moravu se víra v Krista z naší rodiny pomalu vytratila. Přestali jsme chodit do kostela. Moc se za nás modlili rodiče a prarodiče. Stal se skutečný zázrak. Panna Maria prosbu vyslyšela a my teď žijeme krásný život s Kristem. Také máme v životě problémy, ale už je řešíme jinak. V nesnázích prosíme naši drahou Nebeskou Maminku o její ochranu. Byli jsme často vyslyšeni. Život bez Krista a Panny Marie si už nedovedeme představit. Manžel je velký ctitel Panny Marie. Váš časopis a mnoho jiných přečteme s dětmi a pak je dáváme lidem dál. Manžel nosil Váš časopis Immaculata do práce. Jeho kolega se po 25

letech rozhodl jít ke svaté zpovědi. Chodí společně na poutě. U mě

v práci se kolegyně obrátila. Dala pokřtít děti a po 10-ti letech se s manželem církevně oddali. Byli jsme jim za kmotry i za svědky. Prosíme a modlíme se za všechny lidi - Mějte svá srdce otevřená. Život s Marií a Kristem je krásný. Díky Maria!

Rozka z Moravy

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení mé dcery. Když jí byly tři roky, lékaři u ní zjistili zdravotní postižení - reflux. Jedná se o postižení močových cest, kdy se moč vrací zpět do ledvin. Toto postižení má čtyři stupně. U Haničky byl zjištěn stupeň čtvrtý - nejhorší. Tehdy mi paní doktorka oznámila, že musí podstoupit operaci. Měla jsem z operace strach už i z důvodů psychických, protože dcerka má velice citlivou povahu. Tehdy jsem prosila o pomoc Pannu Marii. Z Jihlavy nás posílala paní doktorka do Brna. Pan doktor, který měl operaci provádět, velice zvažoval její zdravotní stav i věk a nakonec po různých vyšetřeních operaci prozatím odložil s tím, že za půl roku přijdeme na kontrolu a pokud by se její zdravotní stav zhoršil, operaci by se podrobila až potom. Již tehdy jsem v tom viděla velkou pomoc Boží, že operace byla odložena. Potom jsme zase jezdili na kontroly do Jihlavy a dál jsem prosila Matku Boží o pomoc. Letos v červnu jsme byli po půlroce v Brně na kontrole a tam zjistili, že reflux vymizel. Já osobně to považuji za velikou milost od Boha, že se uzdravila v tak krátké době, přestože podle vyjádření lékařů se jednalo o dlouhodobé postižení, jehož léčení mělo trvat dlouho do dospělosti. Proto chci poděkovat Bohu a Panně Marii za pomoc, a vůbec i za všechny milosti, které od nich dostáváme.

Buď Bohu chvála na věky.

Helena Homolová

Mám tři děti. Když byly naší nejmladší holčičce 4 měsíce, bylo u ní zjištěno poškození mozku - hydrocephalus. Byla jsme velmi zoufalá. Tehdy jsem se velmi modlila k Panně Marii - opravdu a z celého srdce. A nejen já. V té době se připravovala dcerka mojí známé na první sv. přijímání. Katechetka se děti v přípravné hodině zeptala, za koho by se chtěly pomodlit. A dcerka mé známé vzpomněla naši dcerku Zuzanku. Tak se tyto malé, čisté děti modlily za uzdravení naší holčičky. Po příštím RTG snímku bylo již patrné zlepšení. Zuzanka nemusela ani podstoupit operaci. Dnes jí bude pět let a je zcela zdravá.

Věřím, že Bůh vyslyšel prosby mé, mých známých a hlavně prosby těch maličkových dětí. Věřím, že se tak stalo na přímlyvu Panny Marie. Tisíce díky. Přála bych si, aby Panna Maria provázela naši Zuzanku celým životem, aby byla její ochránkyní. A moc bych to přála i všem těm, kteří se za naši Zuzanku modlíli.

Hana Černá

Svědectví síly modlitby

Děkuji Neposkvrněné Panně a jejímu Synovi za vyslyšení proseb za uzdravení maminky.

26. září r. 1995 se maminka zranila na noze a dostala otravu celého těla. Druhý den nám řekli na jednotce intenzivní péče, že bojují o život a noha musí být amputována. Na svátek sv. Václava jsem šla na večerní mši s tím, že nechám maminku zaopatřit. Poprosila jsem také dvě děvčátka z církevní školy o modlitbu za maminku v důvěře, že prosba čistých dětských duší bude vyslyšena (později při děkování jsem se dozvěděla, že se modlily celé rodiny). Po udělení svátosti nemocných se mamince velmi ulevilo - přes velké bolesti usnula. Ke společné modlitbě za maminku se připojilo nejen naše společenství, ale i řádové sestry v Choryni. Poznala jsem sílu modlitby.

Maminka se pomalu uzdravila, noha byla zachráněna, rodina více stmelena a to nejdůležitější - maminka s tatínkem po dlouhých letech začali přijímat tělo Kristovo. Za všechny tyto zázraky moc děkuji Neposkrvněné Panně Marii, protože po celou dobu maminka měla a stále má na krku zázračnou medailku.

Chvála Kristu a Marii.

Vaše čtenářka a ctitelka Panny Marie

Zdeňka Kadlčáková

Zprávy

● Z Fatimy do Moskvy

Z portugalské Fatimy, místa známých mariánských zjevení r. 1917, putuje již šestý měsíc do Moskvy Polák Tadeusz Domanski. Z Fatimy vyrazil 13. května, v den 79. výročí prvního fatimského zjevení Matky Boží. Panu Domanskému je 51 let a pracuje jako řidič sanitky. Veze s sebou dvoukolák se spacím pytle, šatstvem a hygienickými proprietami, na prsou má tabuli s nápisem: „Fatima-Řím-Moskva - pěší pouť za mír a smíření.“ Jeho zastávkami na této pouti byla známá poutní místa Montserrat, Lourdy, La Salette, Assisi, Řím, Levoča, Čenstochová. V Římě byl pan Tadeusz přijat Sv. Otcem Janem Pavlem II., který mu dal růžence, aby je dopravil do Ruska. Přes litevské Vilno bude pokračovat do Moskvy v důvěře v Boží Prozřetelnost. Pan Domański říká: „Komunismus padl, protože takový osud čeká každý bezbožný systém. Nelze žít v duchovní prázdnosti, v honbě za materiálními požitky. To dnes dochází mnoha lidem v nejbohatších zemích Evropy. Pomalu se začínají probouzet a obracet se k Bohu.“ Ke své zemi je velmi kritický: „Modlím se za náš národ. Kostely jsou plné, ale málo je to vidět v každodenním životě. Přijímáme Evangelium jako zprávu do vědomí, ale ne do srdce.“

GN 32/1996

● Oáza v poušti

Ne, není třeba jezdit až na Saharu, aby člověk poznal poušť. Ta duchovní a mravní poušť je totiž právě zde, ve vyspělé Evropě, podléhající konzumnímu materialismu. Ale tak jako každá fyzická poušť má své oázy, má je i její duchovní protějšek. Takovými oázami jsou v dnešní době zejména mariánské svatyně, zvláště pak, ty, které jsou spojeny se zjeveními a prorocstvími Matky Boží.

Dnes stále více nabývá na aktuálnosti zjevení Panny Marie ve Fatimě, jehož 80. výročí si příští rok připomeneme. Všechna další zjevení více či méně navazují na fatimské, které je nezastupitelné svým důrazem na vnitřní obrácení - na správnou orientaci v tomto světě. Právě ve Fatimě Panna Maria varuje před komunistickými bludy, šířenými z Ruska, jakož i před nacistickými, když předpovídá druhou světovou válku. Fatimské poselství je též jasně protiliberální svým akcentem na zjevenou pravdu a věrnost Sv. Otcí. Jeho vzrůstající důležitost si uvědomují i papežové, Pavel VI. i Jan Pavel II. toto místo navštívili.

My nemusíme jezdit až tam. Máme Fatimu doma, v České republice. Tak jako v jiných zemích i zde působí celosvětový Fatimský apoštolát, jenž má své trvalé sídlo v prostorách překrásného bývalého kláštera v Kocliřově u Svitav. Tam také proběhla první srpnový víkend celostátní konference Fatimského apoštolátu, první toho druhu v Kocliřově, který se stává postupně stále důležitější oázou v duchovní poušti dneška.

Skromné odhady hovoří až o čtyřech tisících lidí navzdory nepříznivému počasí. Pro mariánské ctitele se stali již delší dobu pojmem bratři Pavel a Petr Dokládálové. Bez těchto kněží by Fatimská konference neměla svůj autentický, vpravdě „fatimský“ ráz. Otec Pavel prokázal jako obvykle svůj skvělý organizační talent a také opravdovost dobrého pastýře, který se dovede ve prospěch svěřeného stáda zřít i svých dober. Večer, kdy se dav tísnil v malé kapli a přilehlých prostorách, neboť pro silný déšť nebylo možno mít program venku, veřejně Otec Pavel prosil Matku

Boží, aby tuto oběť poutníků odměnila a dodal: „Já osobně se své odměny zříkám v jejich prospěch.“

Odvážná a aktuální katecheze Otce Petra se týkala nebezpečí hnutí 'New Age' pro víru a Církev, jakož i některých druhů rockové hudby, které jsou přímo satanské nebo si alespoň se satanismem zahrávají. Otec Petr nemluvil jako zamračený škarohlíd, který nerozumí mládeži a nechápe její nadšení pro rockovou hudbu. Prokázal, že naopak je do problematiky hluboce zasvěcen a dovede přesně a jemně rozlišovat. To je právě to nutné a důležité, co by si měla mládež osvojit.

Samozřejmě se ke slovu dostali i laikové. Katolická média prezentovali Josef Vlček a dr. Lubomír Štula (Světlo), David Rejl (MK Report) a níže podepsaný (Řád). Nadšený potlesk vyvolal poslanec Parlamentu za KDU-ČSL dr. ing. Jiří Karas, který promluvil o poslání katolika angažovat se ve veřejných věcech. Řekl, že kříž, který je symbolem křesťanství, není pouhým znakem, ale výzvou k akci, k činu. To by si měli věřící uvědomovat zvláště teď, kdy v souvislosti s restitucemi církevního majetku vzrůstá i na půdě zákonodárného shromáždění nenávisť ke všemu katolickému.

Konferenci Fatimského apoštolátu poctil svou návštěvou královéhradecký Otec biskup mons. Karel Otčenášek, který též celebroid slavnou mši svatou. Byl to první biskup, který takovou konferenci navštívil (v minulých letech se tyto konference konaly v Třebíči, kde by Otec Pavel vikářem). Jeho nadšená obrana mariánské úcty a slova podpory Fatimskému apoštolátu vehnala mnohým do očí slzy radosti.

Krásné dojmy všech navzdory špatnému počasí se dají snad shrnout do jednoho jediného, který vyjádřil Sv. Otec Jan Pavel II. při své návštěvě poutního místa Čenstochová v Polsku: „Tady jsme byli vždycky svobodní.“ Ano, v Kocliřově se každý bude cítit svobodný, kdo přichází s dobrými úmysly. Tam je to přece u Matky. Kde může být volněji, svobodněji...? Díky.

Radomír Malý

● PPR

Poradna přirozeného plánování rodičovství Pracovní skupiny PPR je přemístěna do centra města Brna na polikliniku Žerotínovo nám. 4/6 - „Bílý dům“. Poradna je bezplatná, bez nutnosti objednání, v úterý, ve středu a ve čtvrtek od 16,30 - do 18,00, ve 4. patře, dveře č. 420, možnost telefonní domluvy na č.: 05 - 42321105/kl. 2225.

Ludmila Lázníčková

● 109 členů anglikánské farnosti sv.

Matouše v Londýně (kde všech je 160) spolu se svým farářem a dvěma jáhny, požádali o přijetí do Katolické církve.

«Fam. Chrét.» 27.6.1996

● Na území evropské části Ruska se

v současnosti nachází 86 farností Katolické církve, která byla oficiálně uznána v roce 1991. Pracuje zde 91 kněží a 104 řeholních sester. Kostelů je málo, jenom 17. Z čehož 9 potřebuje generální opravu. Byly postaveny 3 nové kostely a další 3 se staví.

«G.N.» 14.7.1996

● Letos v březnu, během své návštěvy

Portugalska, italský prezident Oscar Luigi Scalfaro, navštívil Fatimu a do knihy hostů napsal dvě obyčejná slova: „Grazie, Mamma!“, (Děkuji Mámo!)

«R.N.» 9/96

● Vznikne francouzský Niepokalanow?

Francouzská katolická Komunita Marie Královny míru chce podle vzoru polského Niepokalanowa, založeného sv. Maxmiliánem, založit město Neposkvrněné. Na tento účel se už začaly organizovat peněžní sbírky. Komunita, která existuje od r. 1994, spojuje 15 000 osob, které zasvětili své životy Bohu prostřednictvím Neposkvrněné. Jejím zakladatelem je bratr Efraim, bývalý protestantský pastor, který konvertoval na katolickou víru a založil Společenství blahoslavenství.

Podle Famille Chrétienne

OBSAH

Vánoce	3
Kronika Jednadvaceti dnů	4
Ježíš - historická postava	6
Pačící Panna Maria	8
Bl. Jan Duns Skotus	10
Lítost a pokání léčí	11
Medailónik	12
Chci být Kristovou nevěstou	13
Do nebe se nevchází osamocené	15
Modlitba, Kterou lze vyprosit všechno	16
Poděkování za dar života	18
Devítiletá světice	19
Vánoční úvaha	21
Stratené hnízdo	22
Pod ochranu Tvou	24
Tajemství síly - pokora	25
Když den měl 25 hodin	26
Moc hudby	27
Dopisy čtenářů	29
Poděkování	30
Zprávy	32

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/1996, ročník V.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.
Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Volksbank, číslo konta 4010030594/6800.

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1997: Dobrovolné dary.
Předplatné na rok 1997 zasílejte, prosím, až od ledna, kdy Vám s 1. číslem přijde i složenka.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

* Radio PROGLAS - 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz *

* V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,6 MHz *

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

„A ty Betléme, ...
z tebe vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli.
Jeho moc se rozšíří až do končin země.
On sám pak bude pokojem.“

Mich. 5,1

*Slavnost narození našeho Pána
s Vámi v duchu prožívá
a život v Boží lásce a radosti
Vám přeje redakce*

**Dej mi poznat své cesty,
Hospodine...**

žalm 25,4